

ΕΒΔΟΜΑΣ 20

ΕΤΟΣ Β'.

ΑΘΗΝΑΙ 9 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1929.

ΑΡ. 70.

Η ΠΕΙΝΑ Σ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η πείνα είναι εξακραιότερη; Κι' αν τυχόν δεν είναι, μπορεί να γείνη; Έδω θα σ' ελέω...

Αυστηρός όμως ή πείνα, ή παγκόσμιος πείνα, ή πείνα σ' όλα τα γεωγραφικά πλάτη και με όλα τα κλίματα, είναι μία διαρκής εξακραιότερη, μεταπολεμική.

Στη Ρωσία όλοι πεινούν, λένε ή εφημερίδες. Στην Κίνα τ' όλο. Άλλά δεν πεινούν μονάχα στίς παρακάτωιές αυτές χώρες. Πεινούν κι' άλλου. Πεινούν και στην Εύρώπη!

Κι' ακόμη πεινούν κάπου άλλο, όπου δεν θα φανταζόταν κανείς εύκολα, πώς ήτο δυνατόν να πεινούν. Πού, νομίζετε; Στην 'Αγγλία! Μάλιστα στην 'Αγγλία!...

Και τί πείνα! Άλλά άς πούμε δυό λόγια για την πείνα στην Κίνα:

Έκει, έχετε, πεινούν διαρκώς. Δηλαδή πάντα πεινούσαν. Στά 1907 επέθαναν από την πείνα 300 χιλιάδες άνθρωποι! Θά πητε, οι Κινέζοι είναι τόσο πολλοί, ώστε ή αναλογία κατ' ούσαν δεν είναι υπερβολικά μεγάλη. Κι' όμως!

Αργότερα, στά 1912, μωό όλόκληρο εκατομμύριο Κινέζοι τίναξαν τά κόλα από την πείνα.

Και γενικότερον, ή στατιστική μαρτυρούν ότι κατά την τελευταία δεκαετία 2 σωστά εκατομμύρια Κινέζων άφισαν τόν μάτασιν αυτόν κόσμο νηστιαί κι' έπηγαν στον άλλον, για να είναι κι' εκεί νηστικοί, γιατί, κατά τάς άσφαλεστέρας προβλέψεις, ούτε και στον άλλον κόσμο φαίνεται πιθανό, ότι πρόκειται να τρώνε...

Τώρα τό όλο κακό εξακολουθεί στην Κίνα. Ένας ιατρός, ό Ζάιμς Μόφου του Διεθνούς Έρυθρού Σταυρού, αναφέρει ότι οι μεγάλοι δρόμοι της Κίνας, ή ύπαιθρος χώρα, ή μικροπολιτείες, είναι γεμάτες από πτώματα πεθαμμένων από την πείνα Κινέζων! Κι' ότι κι' όλοι οι Κινέζοι είναι ύποψητοι να πεθάνουν από την πείνα!

Άλλά, τέλος πάντων, στην Κίνα και στην 'Ιαπωνία ή πείνα δεν είναι πράγμα έντελώς ανεξήγητο. Νά πεινούν όμως στην Εύρώπη; Και λίγο-πολύ πεινούν σ' όλες τίς χώρες, ιδίως στην Αυστρία, Ογγαρία και σε μερικάς έπαρχίες τίς Γερμανίας.

Και — ώ τό άπίστευτο! — πεινούν και στην 'Αγγλία!

Και πεινούν εκεί και εκείνοι ακόμη που εργάζονται! Γιατί πληρώνονται τόσο λίγο!

Ένας Λονδρέζος δημοσιογράφος έπηρε, τελευταίως, συνέντευξιν μ' έναν... πεινώντα και... εργάζόμενο συμπατριώτην του. Έκείνος τό έλε:

«Έγώ, ό δυνατός και άκαμπος άντρας, συχνά έλάμπα πυρά κι' είχα μέσα μου έναν τρομερό πόνο, γιατί σιγά-σιγά πλησιάζαμε να πεθάνω με την οικογένειά μου από την πείνα! Εύχαριστώ τόν Θεό, που τά παιδιά μου είναι μικρά ακόμη και δεν μπορούν ν' αντιληφθούν σ' όλην την φρίκη της, την κατάστασιν μας...»

Μιά φορά, τώρα και λίγα χρόνια, είμεθα κι' έμεις άνθρωποι. Είχαμε στο σπίτι μας κανένα καλό έπιπλο, κανένα κόσμημα, κάτι τέλος πάντων. Τώρα όλα αυτά τά πουλούσαμε, τά ένεχυράσαμε για λίγα χρήματα... Θυμίζω πως έπούλησα ένα δαχτυλίδι — οικογενειακό ένθύμιο — για ν' αγοράσουμε τά στοιχειωδέστερα της τροφής μας!... Τά παιδιά μου πηγαίνουν στο σχολείο τίς πιο πολλές φορές νηστικά, όταν γυρίζουν δέ τό μεσημέρι, δεν είναι διόλου βέβαια πώς θά δοούν κάτι να φάνε στο σπίτι...

Πώς θέλετε να ζήσουμε καλύτερα, αφού ή ζωή είναι τόσo άκρίβη; Από τόν 'Ιανουάριο τοί' περασμένου έτους τά τρόφιμα άρχισαν ν' άκριβαίνον πού πολύ άπ' όσον ήσαν πρώτα και τόν 'Ιανουάριον αυτόν ή άκρίβεια της ζωής έγινεν ακόμη μεγαλειότερη! Και τί κερδίζουμε; Σχελιδόν τά μισά τών δσων έχου-

με άπόλυτη ανάγκη για να τρωούμε! Έγώ εργάζομαι στά βάθη της γής, διατρέχω χίλιους κινδύνους, σαπίζω κυριολεκτικώς εκεί κάτω, για να κερδίσω 2 λίρες τήν εβδομάδα!

Και θέλω 4 λίρες εβδομαδιαίως για τά στοιχειώδη μας έξοδα!

Γνωρίζω άνθρωποι, οι όποιοι εργάζονται νηστικοί! Και εργάζονται νηστικοί αυτοί, για να μπορούν να τρώνε λιγάκι τά παιδιά των και ή γυναίκα των... Γνωρίζω άλλους εργάτας, που ζοιντε πίνοντας τσάι ή ποτά άλκοολικά τού χειρότερου είδους, φθηνά δ-μους...

Είναι πολλές, πάρα πολλές οικογένειες εργάζομένων, που δεν μαγειρεύουν στα σπίτια τους. Στοιχεί τόσo πολύ ή κοζίνα! Και τρώνε — όταν διαβέτουν λίγα σελίνα — σε κάτι φτωχομαγαζία, ακάθαρτα, όπου βάσουν μικρές μερίδες και όπου όλα πουλιούνται άκριβά. Τί να κάμουν όμως;

Η δυστυχία μας είναι μεγάλη. Είμαστε εκατοντάδες χιλιάδων εργάζόμενοι άνθρωποι, που ή κατωρόμει ή κυριολεκτικώς πεινάμεν.

Αυτά έλεον ό εργάζόμενοι. Φαντάζεται κανείς τί γίνεται μ' εκείνους που δεν εργάζονται!

Και φυσικά ύπάρχουν πολλοί άεργοι. Δηλαδή εκατοντάδες χιλιάδων άεργοι! Χωρίς ό-λόκληρα μένον άεργοί...

Και είναι τόση ή δυστυχία που μαστίζει όλα αυτά τά πλήθη τών άεργων, ώστε αυτοί οι εργάζόμενοι και... πεινώντες, προσπαθούν να τους έφρουν δουλειά και στο μεταξύ μοιράζονται μαζί τους τό γλίσχρο ήμερομίσθό τους.

Φυσικά λαμβάνονται όλα τά δυνατά μέτρα προς αντιμετώπισιν της άθλιότητος αυτής. Η καθέρισης, ή έταιρείες, τά σωματεία, καταβάλλουν κάθε προσπάθεια για να μετριάσουν την δυστυχία αυτή. Άλλά ματαιώς! Είναι τόσο πολλοί οι πάσχοντες. Είναι τόσο πολύ εξαλωμένη ή πείνα σ' όλην την 'Αγγλία.

Τελευταίως — τόν παρελθόντα Δεκέμβριο — έγινε μία συστηματική έρευνα για την πείνα σ' όλην την 'Αγγλία. Η έρευνα αυτή έπιστοποίησεν όλα όσα αναφέρομμε παραπάνω κι' άλλα ακόμη πιο χειρότερα. Σ' ένα χωριό, από 200 σπίτια, δρέθηκαν μόνο 6 να έχουν ψωμί και λίγο κρέας! Τ' άλλα δεν είχαν ούτε ίχνος τροφής! Κι' αυτά τά 6 σπίτια ήσαν τά σπίτια τών μετακλήνων τού χωριού!

Υπάρχουν χιλιάδες δυστυχισμένων, που γυρίζουν πεισι από περιοχή σε περιοχή, σ' όλην την 'Αγγλία και προσφερόνται να δουλέψουν μόνο με ένα κομμάτι ψωμί! Και δεν βρίσκονται κανείς που να έχη ανάγκην της προσφερομένης τόσο φθηνά εργασίας των!

Χιλιάδες παιδιά μένουν νηστικά, χωρίς ρούχα μέσα στο τρομερό κρύο τού έρετεινού χειμώνα. Και φαντάζεται κανείς πόσα από τά παιδιά αυτά πεθαίνουν καθημερινώς, πόσα φθείρονται, πόσα καταβάλλονται!...

Η 'Αγγλική Κυβέρνησις προσπαθεί να δημιουργήση δουλειές εκτός της 'Αγγλίας — στίς αποικίες και στίς κτήσεις της — και η διοχέτευσις προς τά εκεί όλων αυτών τών πό- λων ποταμιών τών άεργων και πεινώντων της Δέν τό κατορθώνει. Γιατί ή άεργία μαστίζει όλην την 'Αγγλικήν Αυτοκρατορία!

Η τελευταία στατιστική, που αναφέρομαι, λέγει ότι έπρωτάδη τελευταίως από 160 χιλιάδες άεργους να εργασθούν προς 10 σελίνα τήν εβδομάδα! Τό ποσόν αυτό δεν άρκεί ούτε για τό ξερό ψωμί μίας οικογενείας ήμερομίσθου! Και μολαταύτα ή ποσότητα δεν έφθ καμμία έννοιζήν ήζώ. Δουλείς δεν υπάρχουν πούθενά. Και τά τομεία τών μεγάλων εταιρειών δεν επαρκούν ούτε στίς πληρώσις τών εργατών των, πώς να πάρουν κι' άλλους!

Είναι αδύνατο. Τώρα γίνεται μία ξεχωριστή έπιστοδύλωση προσπάθεια να ξεπερασθή δουλειά για τους άεργους και πεινώντας της 'Αγγλίας, σ' όλες τις χώρες, στη Γαλλία και στην 'Αμερική. Η προβλέψει λένε, ότι ή προσπάθεια αυτή θ' αποτύχη.

Στην Γαλλία δεν ύπάρχει πείνα, ύπάρχει όμως μεγάλη στενοχωρία. Τά ήμερομίσθια είναι χαμηλά και ή εργασίας πολύ λίγες. Πάντως άλλοι εργάτες δεν χοροδν. Είναι μάλιστα περιοχές της Γαλλίας, όπου έγεναν κα- άθροδες άπολίσιες εργατών. Έτοιμένους κι' εκεί δεν αποκλείεται τό ένδεχόμενον της πεί- νας. Όστε πώς θά δεχθούν οι Γάλλοι τούς 'Αγγλους πεινώντας; Αφ'ήστε που ύπάρχουν άντιερόβλητα έμποδία για τους ξένους, πηγαίνουν να ζητήσουν δουλειά στην Γαλλία.

Στην Μασσαλία ύπάρχει ένας κινήτος πει- θισμός από ξένους που έρχονται εκεί να δου- τίσουν δουλειά, δεν βρίσκουν πούθενά κι' τομίζονται να φύγουν. Και φεύγουν σαρ- δόν. Τό ίδιο συμβαίνει, σ' όλα τά γαλλικά μ- μάνια.

Στην 'Αμερική τό ίδιο γίνεται. Δηλαδή και τά πράγματα είναι ακόμη χειρότερα πού- τος θέλοντας να βρουν δουλειά ξένους. Στην 'Αμερική δεν ύπάρχει πείνα, βέβαια, αλλά ό νόμος περί μεταναστεύσεως είναι π- σον στενά άστυρός, ώστε κανείς ξένος δεν μπορεί να πάη στην 'Αμερική για να δου- δουλεία.

Όστε οι πεινώντες πληθυσμοί της 'Αγγλίας δεν θά έφρουν άσφαλώς καταφύγιο πού- θενά άλλο. Όσοι κι' όποιον θέλουν να γυ- νη στην Νότιο 'Αμερική, Άλλά κι' εκεί συνθήκες είναι επίσης δύσκολες.

«Η μόνη σωτηρία για μās που πεινούμε είναι ό θάνατος!» εδήλωσε ένας εργάτης, που δεν έπαρκει στα έξοδα της οικογενείας του μαζί με την όποιαν κυριολεκτικώς λιμώττα. Και προσέθεσε: άν μιά μέρα με βγάλαν π- ρό από τ' άνήλια άντρας, όπου εργάζομαι, που ή εργασία μου δεν μου έξασφαλίζει τ- ψωμί τών παιδιών μου, μέσα σ' ένα φορέ- θά είμαι πού εύτυχής!»

Πρό 70 έτών ή αυτή έβασίλευε δυστυχία στην 'Αγγλία και ιδιαιτέρως στο Λονδίνο. Μεγαλειότερα της σημερινής δεν ήτο και όμως έγέννησεν ένα κίνημα φιλανθρωπικό, τό ό- ποιον διεμορφώθη στον σημερινόν Στρατό της Σωτηρίας.

Έκτοτε μέχρι σήμερα τό Σώμα αυτό πα- λαιέ κατά της δυστυχίας τού Λονδίνου και δεν κατόρθωσε να την καταβάλει, παρ' όλες τίς ένισχύσεις που δέχεται από όλα τά μέρη. Θά κινήθ ή δυστυχία; Θά λείψη ή πείνα;

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

NEON ELLHNIKON DIGHHMA

ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ

του κ. Β. ΗΛΙΑΔΗ

Περάσανε χρόνια από τότες. Όσοι δέκα πέντε όλόκληρα χρόνια. Η Μίνα Φαρδέλλη ένα κορίτσι ακόμη. Ένα προσώπου σαφην- λικής όμορφιάς με δυό τόσο δά μικρά μάτια όσάν δυό φωτειρές τελείες. Μέσα ως τόσο στα μικρά αυτά μάτια έλαμπαν κόσμοι όλόκλη- ροι δημιουργημένοι μέσα σε μιά ψυχή εξω- ρετική. Η Μίνα, είχε συνείδησις της όμορφιάς της. Δεν έδειχνε μολαταύτα καμμία ύπερηφά- νεια γι' αυτήν. Μικρό κορίτσι ακόμη, ξεχώ- ριζε από τ' άλλα κορίτσια. Ό μικροεγωισμός και ή ταπεινή γυναικεία φιλαρέσκεια, ήταν γι' αυτήν συνασπόμενα άγνωστα. Η Μίνα είχε ψυχή. Και ή ψυχή της αυτή είχε δημι- ουργήση κόσμους άλλoκoτoυς και ιδανικά διά- φορα. Μέσα στην οικογένεια τού Φαρδέλλη αυτή άποτέλεσε μιά αντίθεση σε όλες τίς άν- τλήψεις και τάς παραδόσεις της. Και έβω από τό οικογενειακό της πλαίσιο, πάλι ή Μίνα αδύνατο να συμφωνήση με τίς ιδέες και τά ιδανικά τών άλλων κοριτσιών. Και χαμογε- λούσε παρκά και ειρωνικά όταν άκουε νεαν- κούς θαυμασμούς, για την όμορφιά και τά φωτεινά της μάτια. Στόν Στέφανο Βαλμά, σ' αυτόν μονάχα, κατόρθωσε να βρη τό ιδανικό της αγάτης της. Είχε την ίδια ψυχή και α- τός. Και χωρίς λόγια και ψεύτικες εκδηλώ- σεις άντελήφθηκαν ένα δειλινό ή Μίνα και ό Στέφανος πώς ήσαν πλάσμενοι ό ένας για τόν άλλον. Ό Φαρδέλλης, ό πατέρας της Μίνας, έργοστασιάρχης ολιγοπνευμάτων, δεν άργησε ν' αντιληφθή πώς ή κόρη του είχε συνδεθή με τόν Στέφανο. Έγινε έξω φρενών! Όλη ή μικρή ταπεινή του ψυχή ξεχύλασε ένα βράδυ, όταν μένοντας μόνος με την Μίνα, της έπε- κατηγορηματικά πώς δεν πρέπει να σκέπτεται ένα άμυαλο παιδί με δίχως άποκατάστασις και με δίχως περιουσία.

— Πατέρα, ό Στέφανος έχει ψυχή! — Ό Φαρδέλλης, έχτισσε την γροθιά του ένανόν τού τραπέζι, και με φωνές άγριες και χυδαίες έλε: — Ψυχή! Τι θά την κάμω εγώ την ψυχή; Εγώ ήθελα για την κόρη μου ένα άνθρωπο πλούσιο που να την κάμη εύτυχισμένη. Τι θά την κάμω την ψυχή αυτή; Ά! όχι! Δεν θά γίνη αυτό που νομίζεις. Δεν θά πάρης ποτέ για άνδρα τόν Στέφανο.

Η Μίνα αισθάνθηκε να πληγώνονται οι κό- σμοι της και δοθώνοντας άγέρωχο τό κορ- μί της:

— Κ' εγώ σου λέγω πατέρα πώς δεν θά πάρω άνδρα απ' αυτούς που λογαριάζεις έσύ. Προσώμ τόν θάνατο.

— Νά πεθάνης καλύτερα.

Η Μίνα μένοντας μόνη βστορα από την σκληρή αυτή με τόν πατέρα της, άφηκε την ψυχή της να εκδηλωθή σε ένα δυνατό λυγμικό κλάμμα. Κάποτε παλιν έπισημώς έρώτισαν την σκέψη της. Κι' αναρώγησε στίς ύποψίες αυτές. Μπροστά από τά μάτια της έπέρασε ένας άποκρουστικός άνθρωπος που έρχότανε συχνά στο σπίτι τους και την έντύταζε με ά- γριες ματιές την ώρα που συζητούσε με τόν πατέρα της για σχέδια και τά έπαρσή- σεις. Και έκλεισε τά μάτια της από φρίκη.

Ήταν άποφασισμένη να κάμη τίς με- γαλειότερες πράξεις, άκολούθωντας μόνη της τό δρόμο της ψυχής της, άδιαφορώντας με τόν πατέρα και την οικογένειά της. Ό Στέφανος, που άκουσε τά σχέδιά της και α- ισθάνθηκε τό μαρτύριό της — μαρτύριο και δικό του τώρα — προσπάθησε να την συγκρα- τήση.

— Θά τού περάση τού πατέρα σου, Μίνα, θά τού περάση! — Ό Στέφανος άγαπούσε κι' αυτός την Μίνα με την ίδια αγάπη, δημιουργώντας τά ίδια θ- νειρα για την εύτυχία της.

Μιά σκληρή αναπόφευκτη ανάγκη ένα προί

ανάγκαιε τόν Στέφανο να φύγη μακριά. Η Μίνα δεν μπορούσε να τόν έμποδίση. Τόν άπε- χαίρετσε ύπερήφανα και με την άμοιβαία δε- βάσει, πώς πάντα ό ένας θά ζή για τόν άλ- λο. Ό Στέφανος έφυγε σε άλλη μακρινή πο- λιτεία. Και από την στιγμή τού χωρισμού, δυό μαρτυρικοί κόσμοι δημιουργήθηκαν για τό Στέφανο και την Μίνα. Η ανάγκη και ό πό- λεμος, έκαμαν τόν χωρισμό τού διαθέσιμο. Κ' είχε διακοπή κάθε έπικοινωνία τους. Έπέρα- σαν άρκετά χρόνια. Η Μίνα αναγκάστηκε να ύποταχθή σ' ένα σκληρό μοιραίο. Η έπιμονή τού Φαρδέλλη ύπερίσχυσε. Και ή κόρη του έ- γινε γυναίκα ενός πλούσιου φαρμακάντη ζυ- μαρικών. Η Μίνα έθαψε τό ιδανικό της γυ- ρίζοντας από την έγκληση στολισμένη νυ- φικά, μέσα στα λευκά της πέπλα. Ό άντρας της της μίλησε από την πρώτη βραδεία, για τό έμπορικά του σχέδια και για τίς έπιχειρή-

— Ψυχή! Τι θά την κάμω εγώ την ψυχή; Ε- γώ ήθελα για την κόρη μου ένα άνθρωπο πλούσιο...

...σεως του. Άρχισε κατόπιν να ροχαλίζει και να παραμυλιά στον ύπνο του για τούς έκκερ- μείς λογαριασμούς και τά διατηρόντα κέρδη του. Η Μίνα έκλαψε σιωπηλά, και τό κλάμμα της αυτό όσον κι' ήταν τό νεκρικό άμυαλό αλληλούϊα τού έσωτερικού της κόσμου. Έγινε ή κυρία τού εργοστασιάρχου τών ζυμαρι- κών. Έπέρασεν χρόνια. Ό πόλεμος είχε έξα- φανίσει τά ίχνη τών δυό ψυχών που είχαν έννοηθή και είχαν συνδεθή. Η Μίνα έθαψε στην μνήμη της και την ψυχή της τόν Στέ- φανο. Ό Στέφανος στην άτομικιστική πο- λιτεία, έθαψε και αυτός στην ψυχή του την Μίνα. Ένα έρείπιο ψυχικό, ύστερα από μιά οικονομική καταστροφή υπέστηνε και αυτό σ' ένα σκληρό μοιραίο. Έγινε άντρας μίας γυ- ναίκας με έγωισμούς και με δίχως ψυχή. Και ή ζωή του κοντά στην γυναίκα αυτή που τόν συνεκράτησε με τά λεφτά της από την οικο- νομική καταστροφή, για να δούση όλη την

φλόγα της ψυχής του, είχε γίνει ένας άληθη- νός Γολγοθάς. Και ύπέφερε, ύπέφερε ό Στέ- φανος.

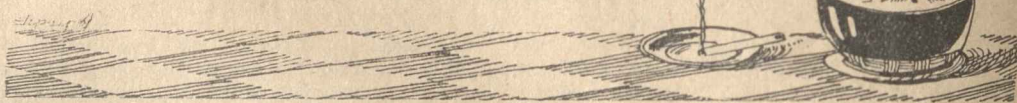
Πέρασαν χρόνια από τότες. Όσοι δέκα πέντε όλόκληρα χρόνια. Τό βράδυ εκείνο, ό πιο έλεκτός κόσμος είχε συγκεντρωθή για ν' άκούση μιά συναυλία από δυό ξένους καλλι- τέχνας. Πλημμυρισμένο απόφωτο τό θέατρο. Και ό πλούσιος έκαμε συναγωνισμό με τόν λιμωρό-φωτισμό. Η συναυλία είχε άχρηστη. Μέσα στον κόσμο, μιά γυναίκα φορτωμένη σε πλούσιες τουαλέτες και σε διαμαντικά, άκουε με μισοκλεισμένα από εύχαρίστησι μάτια, την ούγγρική ραβόδια και τούς ταγκάνικους σκο- πούς τού Σαφράζατ. Κάποτε άνοιγε τά μάτια της και γέγοντας τό κεράλι της έμψύχισε κάτι σ' ένα χονδρό κύριο, που κάθε άλλο πρό- σκε παρκά την συναυλία. Για μιά στιγμή, ό κύ- ριος αυτός, άφικε ένα ροχαλίζον. Πίσω ά- κριβώς από τό ξεγυράρι αυτό, ένας άνθρωπος που άκουε με έκστασις ψυχική τίς δοξαρίες τού βιολιού, προσπαθούσε να συγκρατήση μιά γυναίκα, φορτωμένη σε τουαλέτες, που διαρ- κώς έδειχνε στενοχωρία και έπείσε τόν άνθω- πο αυτόν να φύγουν από την συναυλία. Στο πρώτο διάλειμμα τά φώτα έφώτισαν τό πρό- σωπο της πρώτης γυναίκας και την έκαρσαι τού άλλου άντρα. Ένα γυναικείο προσώπου με δυό φωτειρές τελείες — δυό μάτια έκ- φραστικά — σκοραζόντας τό φως τους ένανόν σε μιά θλίψη και σε μιά έκφρασι γεμάτη κυ- τίδες. Κάτω από τίς οντίδες ως τόσο, παρμέν- ναν ζωηρά ακόμη τά ίχνη μιάς παλιάς σθι- μένης έστοω όμορφιάς. Και ή άνδρική έκφρα- σις, με τά ίχνη τού πόνου ζογραφισμένα πα- ραστατικά. Για μιά στιγμή καθώς έστρεφε τό γυναικείο θλιμμένο προσώπου, και άπτι- κρήσθηκαν τά μάτια τών δυό, δυό καρδιές αισθάνθηκαν ένα δυνατό κλονισμό. Άδελ- φά κατόπιν, τά μάτια της γυναίκας με την θλιμ- μένη έκφρασι, έσπληώθηκαν για μιά στιγμή στην γυναίκα που έσυντρόφευε τόν άντρα.

Και τά μάτια τού άντρα, με την πονεμένη έκ- φρασι, έσπάρθηκαν προς τόν χονδρό κύριο που μισοκοιμότανε. Τά φώτα μισοσβέσαν. Η συναυλία ξανάρχισε. Από κωσμοι έπαύσαν από μέσα στίς ψυχές τού Στεφάνου και της Μίνας. Ήταν εκείνοι. Τά μάτια της Μίνας έκλεισαν και πάλιν, προσπαθώντας να ζήσουν με τό δρομά μιάς οδυσμένης εύτυχίας. Στο κεφάλι τού Στεφάνου πάλιν, χοροπηδούσαν τά παλιά δνείρα και περνούσαν διασπικά στη σέ- ψη του ή ζωή, — μιά ζωή μαρτυρική — δέκα πέντε χρόνων. Όλοι οι εύθυνοί και χαρού- νοι που μιάς μουσικής έπείσαν τώρα στ' αυτά του, που έβόταν σαν μετρίσια, ένα ήλιωτικό πένθιμο ονθύ. Κι' άναίεστα στο ονθύ αυτό έπερνούσε ένας λυγρός τόνος ψυχικού κλά- ματος. Ό Στέφανος δοκός, άκίνητος, προ- σπλημένος σ' ένα παρελθόν, θρηκούς σιω- ηλά τούς νεκρούς του κόσμου πού τούς έα- νάβλεπε τώρα όσάν φευγάτες σκιές, όσάν δοκλόκας. Η συναυλία είχε τελειώσει. Ό κόσμος έφευγε, εκδηλώνοντας τάς έντασεις του. Κι' άνάμεσα στον κόσμο αυτό τά δυό ξεγυράνια είχαν εξαφανισθή. Στο κατώφλι της πόρτας συναντήθηκαν και πάλι τά βλέμ- ματα τών δυό θλιμμένων προσώπων. Και στο συνάντημα αυτό, έπάνω στα χείλη και τών δυό άνδρων ένα έλαφρό χαμόγελο. Και τό χαμόγελο αυτό, έφώτισε για μιά στιγμή τό ιδανικό προσώπου με τούς έγοισμούς και τίς πο- ρές φιλοδοξίες.

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

Η ΠΡΟΣΤΑΤΙΣ

Φ. ΜΠΟΥΤΕ

σμένος, μα ξέρω την αξία των δυνάμεων γράφω... Θα δώσω παντού το έργο μου, όπου να βρεθεί ένας έμπιστος θεατρώνας να με διαβάσει και να με καταλάβει... "Ω, είμαι πολύ ήσυχος... μια μέρα θα επιτύχω..."

Προσπάθησε να γελήσει, μα το πόσο σπουδαίο δεν ήθελε να παραπονεθεί από εγωισμό, μα η Έδμη μάντευσε τον εκνευρισμό του, τον πόνο του, αντιλαμβάνοντας ακόμη πως ήταν και υλικώς στενοχωρημένος. Έκαινε περιττά έξοδα για να την δέχεται... Πόσο θάθελε να τον βοηθήσει... Άλλα τί να κάνει; Ήταν ανίσχυρη. Τον ρώτησε:

— Και σε ποιόν σκέπτεσαι ν' απευθυνθείς τώρα;

— Εκείνος γέλασε λίγο πικραμένα. — Για την μέλλουσα αποτυχία μου; "Ω, μπορώ ακόμη να εκλέξω... Θαρρώ πως την φορά αυτή θα φέρω το έργο μου στον διευθυντή του θεάτρου Ντρονί.

Η Έδμη έκανε μια ανεπαίσθητη κίνηση. Μια ξαφνική σκέψη έπεσε από το μυαλό της. Πώς δεν το είχε συλλογιστεί πρωτύτερα.

— Είμαι δμορφη γιατί σ' αγαπώ...

Πόσο έφταιγε!... Μα βέβαια, ασφαλώς αυτό θα γινόταν... Ήταν έτοιμη να μιλήσει, συγκρατήθηκε, είπε μονάχα με ύφος αδιάφορο.

— "Εχεις δίκαιο, είναι ένα καλό θέατρο... Φαντάζεσαι πως θα τους κάνει το έργο σου; — Ασφαλώς. "Ο διευθυντής του Ντρονί είναι έμπιστος άνθρωπος" του άρεσουν τα δυνατά λόγια, τα ζωντανά... "Θάρρεπε ν' αποτανωθώ άμείως σ' αυτόν... "Θάχωμε μεγάλη επιτυχία, είμαι βέβαιος, αν ήθελαν να παίξουν το έργο μου... "Άλλ' άς μη μιλάμε πιά για όλα αυτά, αγάπη μου... Είμαι τόσο ευτυχισμένος όταν σ' έχω κοντά μου... Δεν πρέπει να σε στενοχωρώ με τις έγνοιες τις δικές μου...

— Η έγνοιες σου, αγάπη μου, είναι και δικές μου...

— Έκείνος την διέκοψε μ' ένα φιλή.

— Είμαι μια έλσεινη, που δεν το συλλογίστηκες ποτέ, σκεφτόταν η Έδμη όταν έπεσε στο σπίτι της για να αλλάξει φόρεμα...

— Η Έδμη, το ίδιο βράδυ, έπειτα από το γεύμα στο σπίτι των Ντρεσλινγκ, πήρε τον δεικτικό της κατ' έτος κατάλογο της πόλης, έγραψε με γρήγορο χέρι, έπειτα έδωσε κάποια αγανάκτηση, τουλάχιστον φαινομενική.

φύρανε Ντάρκλεϊ "Οταν Ιάβλο της Αναχής οδηγεί..."

[Τά προηγούμενα. — Η Ντάνια Ράβερς είναι κληρονόμος ενός πλουσιωτάτου δεινός της, υπό τον όρον ό- πως νυμφευθεί εντός έτους. "Επειδή όμως δεν ήθελε τον σύζυγον που έπαθμει, ζητεί από την εξαδέλφον της νεαρών αγγλικανών πλάστον Ντέβητ Ράβερς να την νυμφευθεί κατά τινού, άποστού αναχώρησης "Αφρικην, όπου σκαπεί νή μείνη έφ' έθρον ζώης].

12.

Η Ντάνια, τσαλακώνοντας με τή λευκά της χείρα τή χαρτί, έγραψε δυο υπαίτιες. "Απεφάσισε. Η λέξη αυτή ήταν σαν βράχος άρράντατος. "Οταν ό Ντέβητ θά την πρόφερε, τίποτε δεν θά μπορούσε να κάμνη την θέλησί του και τίποτε δεν θά μπορούσε να τον πείσει, όστε να μεταβάλη την απόφασί του...

Τής φάνηκε ότι τά λόγια "συμβουλή περιττεύει" δειχνανε μίαν απόφασιν αντίθετη. "Αν ήταν φανερό μαζί της ή ή- χετο να είχε την ήρεμη κρίσι του σερ Ντέβιν, ένθ αν είχε άποφασισή ν' άφ- γηθή, καμιά γνώμη άν- τίθετη άπονομήτοτε δεν θά τον εκλίνε. "Από τώρα φανόταν στην Ντάνια ότι κόνταζε γιά τελευταία φορά τή άγαπημένη οπί της παι- δικής της ηλικίας.

Καθώς ό σωφρο έμπαινε, γύρισε πάλι του είπε:

— Κνός, θά πς με τό αυτοκίνητο στο Μπραμλιντεν και θά ζητήσης τον κήρον Ράβερς τό προσηυμένο. "Επιθυμεί να με δει γιά μιá σοβαρά ύποθεσι. "Ο καρός του είναι πολυτιμος, μη χάνεις ότε μιá στιγμή.

Μετά πέντε λεπτά, η Ντάνια άκουσε τό αυτοκίνητο που ξεκινούσε.

— "Ω! άναστήναζε τότε, αν μ' άγαπούσε λιγάκι, όχι γιά να στενοχωρηθώ, αλλά τόσο ώστε να θεωρήσει ευτυχισμένο τον έαυτό του μάνοντας αυτό που θέλω!

Κεφάλαιον XIII.

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΝΤΕΒΗΤ

— "Εστάθη άδύνατο στην Ντάνια να περι- μένη άτάραχη μέσα στη βιβλιοθήκη την επι- στροφή του αυτοκινήτου.

"Αδμονοούσεν άσποτα μέσα στο δαμάτιό της, από τό παράδοξο του όποιον τό βλέμμα της μπορούσε ν' άπολθώ σ' όλην την έκτασιν της δειροστοχίας, από όπου τό αυτοκίνητο θά έφθανε.

"Οταν τέλος η Ντάνια είδε τό αυτοκίνητο να περνά άσποταίως άνάμεσα από τό δέν- δρα, της έάνη σαν μιá έκδικηκή Νέμεσις, να προχωρή με την ταχύτητα κεραυνού, φέ- ροντάς της την άπόφασι της Μόρας, που τί- ποτε δεν μπορούσε πιά να την άγοποιήση.

— "Ελάτω, Μις Ράβερς, να τώω της τι- μής να σάς νυμφευθώ τό πρωί της ήμερας, που θά φέρω γιά την "Αφρική.

Η Ντάνια γιά μιá στιγμή έκλονίσθη. Συνήλθεν όπωσ ν' έπληρώσει προς την θεο- μάστορα κ' άκούησε τό κεφάλι της στο μά- σμα. "Ητο, ναι, ή άπάντος των παιδιών έκείνων έτοιμότης να την άναγοδέκτη πανο- πλία, που τό όνομά της άκτινοβολούσε στις ψηφιδωτές τζαμόπορες της σκάλας.

"Εστράφη τό χείμα της έπάνω στη θεο- μάστορα κ' άκούησε τό κεφάλι της στο μά- σμα. "Σ' αυτή την σάσι έμεινε, σε βάθει κ' άπόλυτη σιωπή παλινάτας νά ανείλθη.

Η Ντάνια δεν είχε άντιληφθή τον Ντέβητ καθώς κατέβαινε, αλλά έβλεπε τώρα ότι εφ- ροκόντακ αν αυτός μέσα στο σπίτι. "Επεί- μενε λιγάκι κ' όστερα με βήματα άργά κα- τέβηκε την σκάλα.

"Ω! άγαπημένο σπίτι των παιδικών της χρόνων!

Παγωμένη και γλοιώ, αλλά συγκρατώντας με θάρρος τον έαυτό της, διέσχισε τον διάδρο- μόν κ' άνοίξε την πόρτα της βιβλιοθήκης. Την στιγμή που μπήκε μέσα, ό Ντέβητ άπορο- φημένος στο κοίταγμα του πορτραίτου του Φάλκον Ράβερς, είχε γνώσει την όρχη προς τό μέρος της Ντάνιας. "Ακούοντας όμως την πόρτα, που ξανάλασε, έστράφη, κ' έπρο- χώρησε προς συνάντησιν, ψηφιδώοντας ταύ- τοχρόνως μιá κοινοπλία κ' έκφορίζοντας την έλπίδα ότι ή άποστολή του αυτοκινήτου δεν θά έστενοχωρούσε υπερβολικά την Ντάνια. "Υστερα έκοίταξε την νεαράν κόρη στο πό- σσω!... Της έπήρε τό χείμα, που έτρεμαν, μέσα στά δικά του και της έλεγε γλυκά:

— "Όλα πάνε καλά, Μις Ράβερς... Μπορώ να κάμω ότι επιθυμείτε... Βλέπω καθαρά σήμερον την κατάστασι... Συγχο- ρήστε με που χθές έφάνηκα άναποχάσιτος...

Από τώρα φανόταν στην Ντάνια ότι κόνταζε γιά τε- λευαία φορά τό άγαπημένο σπίτι της παιδικής της ηλικίας.

Η Ντάνια άπέσπρε τό χείμα της από τό χείμα του Ντέβητ και σαν πινμένη τ' ά- κοίμησε στο στήθος της.

Τά μάτια της δειπλώσαν.

— "Ντέβητ! "Ω! Ντέβητ! Θέλετε θέλετε!..

Η φωνή της έροαγίσθη. Τόν έκοίταζε ό- στερα χωρίς όνομα, άνοτα, σαν να είχε κα- τλήφθει ξαφνικά από άρασι.

— "Ο Ντέβητ όμως την έκοίταζε με βλέμμα τόσο χαϊδευτικό, τόσο όφρομένο, όστε η Ντάνια ένόμισε πως ξαναγινόταν ένα μικρό κοριτσάκι. "Ο Ντέβητ έκτινολοούσε να της χαμογελά ένθαρουνικά και της έμεινε ή- στερα με σταθερότητα και σαφήνεια:

— "Ελάτω, Μις Ράβερς, να τώω της τι- μής να σάς νυμφευθώ τό πρωί της ήμερας, που θά φέρω γιά την "Αφρική.

Η Ντάνια γιά μιá στιγμή έκλονίσθη. Συνήλθεν όπωσ ν' έπληρώσει προς την θεο- μάστορα κ' άκούησε τό κεφάλι της στο μά- σμα. "Ητο, ναι, ή άπάντος των παιδιών έκείνων έτοιμότης να την άναγοδέκτη πανο- πλία, που τό όνομά της άκτινοβολούσε στις ψηφιδωτές τζαμόπορες της σκάλας.

"Εστράφη τό χείμα της έπάνω στη θεο- μάστορα κ' άκούησε τό κεφάλι της στο μά- σμα. "Σ' αυτή την σάσι έμεινε, σε βάθει κ' άπόλυτη σιωπή παλινάτας νά ανείλθη.

Η Ντάνια δεν είχε άντιληφθή τον Ντέβητ καθώς κατέβαινε, αλλά έβλεπε τώρα ότι εφ- ροκόντακ αν αυτός μέσα στο σπίτι. "Επεί- μενε λιγάκι κ' όστερα με βήματα άργά κα- τέβηκε την σκάλα.

"Αλλά ό Ντέβητ, που ξέρει ότι κατέχει την δύναμι να εκμηδενίση τις προθέσεις και τους σκοπούς του θείου Φάλκον, τον ήτένεσε με μιá περφορητική σιωπή.

Σέ λίγο η Ντάνια άνεσώρωσε τό κεφάλι της. Τά ματόβλαστα της ήσαν ύγρά, αλλά τό πρόσωπό της ξαναβρήκε τό χρώμα του. Στα χείλη της έπαψε ένα χαμόγελο ικανοποίησης και τά μάτια της έλαμπαν από ευχαρίστησι.

— Ντέβητ, είτε, θά με θεωρήσετε κοντή, αλλά δεν μπορείτε να έννοήσετε εύκόλως τί παριστάνει, γιά μένα τό σπίτι μου. Φαντασθήτε ότι διαβάζοντας σήμερα τό πρωί την σάσι σας "Συμβουλή περιττή, έλαβα την άπόφασί μου" είχα σχηματίσει την ιδέα ότι κατέληξε σε μιαν άρνητικην άπόφασι. Κ' έτσι, φτωχέ μου Ντέβητ, από μιás όρας, τάχω όλα άπο- χαρισμένη εδώ μέσα... "Εσπερε να είχατε την καλωσύνη να μ' ήλεγγραφήσετε:

— "Θά σας παντρευθώ.

— "Ο Ντέβητ χαμογέλασε.

— Μιά τέτοια φράσις θά έκανόταίσε τοις τηλεγραφικώς ύπαλλήλους και θά έδινε λαβή γιά τά πιά παρόδοξα σχόλια. "Αλλά έστάθη ασεβείας άφού δεν σας έδωσα να έννοή- σετε την άπόφασί μου.

— Μή τέτοια λόγια, διεμαυρωθή ένθό- νοντας τό δάκτυλό η Ντάνια. Μην δοείτε τό πόσο σάς, άγαπητέ μου Ντέβητ, στο ό- ποιον θά δομισθώ ύπακοή!

— Η Ντάνια άνέκτα δλοέν τό ήθηλό της.

— Τώρα καθήστε και διηγηθήτε μου την πύλη που έβγαλε μέσα σας. Γιατί δεν έπνιγαν να συμβουλευθήτε τον σερ Ντέβιν; "Ελάβατε την άπόφασί σας πρς τή νίκη ή σήμερα τό ποσί; Θά έμεινείτε στην άπόφασί σας Ντέβητ;

— "Ο Ντέβητ εκάθισε σε μιá πολυθρόνα, άν- τίκον στην Ντάνια, ή όποια είχε έαλωθή στην πολυθρόνα του θείου Φάλκον.

— "Ο Ντέβητ δεν έφανόταν ταραγμένος. "Η- ταν άκίνητος. Ότε έσταύρωσε ότε έκινούσε τά πόδια του, κοιτάζοντας την Ντάνια με μά- τια ήρεμα και τόσο στοχαστικά, πώς ή θαδεί άκαρασίς τους την έκαμνε να νοιώθι τον έ- αυτό της τόσο νεανικό, τόσο άσήμαντο, τόσο μακριά από εκείνον.

— "Ο Ντέβητ έμοιαζε σαν άσσοστός. "Ητο κοιμισμένος, αλλά ήσυχος. Τό πρόσωπό του έπρεσ την έκφρασι, που η Ντάνια είχε ιδεί να παίρνι όταν έκινούσε.

— "Ενα έσπεριό- φως που άκτινοβολούσε έξωτερικά, δίνοντας στην όψη του Ντέβητ μιαν έκφρασι άποκοσμη- πών τον έχοριζε από κάθε εγκόσμιο περι-βάλλον.

— Βέβαια και θά ηρώσω την ύπόθεσί μου, Μις Ράβερς, είτε, εκτός ένν έσείς να έσαν όποιον ήποτε λόγο μεταβάλετε διαθέ- σεις. "Βοηθήσα πολύ και έξεκαίρισα μέσα στην σκέψι μου τό ζήτημα αυτό, σήμερα τό πρωί.

— "Ότε τάχατε καλομελετήσει, όπως λένε και ή νταντάδες.

— "Ο Ντέβητ χαμογέλασε:

— Δεν είχα νταντάδες: νταντά μου ήτο η υπέρτα μου.

— Η Ντάνια δεν έπρόσεκεν ότι ή ερώτησις δεν ήμινε χωρίς άπάντησι.

— Ότε ό ένας ότε ό άλλος δεν θά άδε- τήσουμε, Μις Ράβερς, τις ύποθέσεις μας.

— Γιατί μ' άποκαλέτε, Μις Ράβερς, έτσι άκαταλόγη τάσον από μεταξύ μας...

— Δεν σκεπτόμ' νά άνομάσω τις κοριές με τό μικρό τους όνομα όταν δεν τις γνωρίζω παρά μόνο από όλίγων ήμερών, είτε ό Ντέ- βητ.

— Κι όταν άκούη προέκτειται σε λίγο να τις παντρευθήτε; Μην γίνεσθε πλρκαίος, έ- ξάβλεπε Ντέβητ. Γιατί θέλετε να καθιστάτε πιά παράδοξη ακόμη, άπ' όσον είναι, την θέσι μας;

— Τά φαίνεται πάλι του Ντέβητ συνήθησαν τά μάτια της Ντάνιας και τό υπέρτα από βλέμμα τους.

— Θαρρώ ότι αυτό άπαιτείται...

(Η συνέχεια εις τό προσεχές)

Ο ΠΑΤΡΙΚΟΣ ΠΟΝΟΣ

ΑΝ. ΤΣΕΧΟΦ

Δειλινό, Παχύ, ύγρο χιόνι στριφογυρνάει όκνά, σιμά, στά μόλις άναμμένα φανάρια, και πέφτει σε λεπτό άπαλό στρώμα στις στέγες, στις πλάτες των άλόγων, στους ώμους, στους σκούφους των διαβατών. 'Ο άμαξάς 'Ιωνάς Ποτάπφ είναι κάτασπρος σαν φάντασμα. Έγχειρε όσο είναι δυνατό να γείρη ένα ζωντανό κορμί, και κάθισε στη θέση του άκίνητος. Άν έπερτε επάνω του όλόκληρο βουνό από χιόνια, θάλεγε κανείς πως ούτε και τότε θα έκρινε άναγκαίο να τὸ πινάξει από πάνω του. . . Τό άλογάκι έπίσης είναι λευκό και άκίνητο με την άκίνησή του, τις πολύγωνες φρόμες του και τὰ καλαμένα ποδάρια του, φαντάζει και από κοντά άκόμη, σαν ψεύτικα.

'Ο 'Ιωνάς και τ' άλογάκι του στέκουν από πολύ ώρα άκίνητοι. Φύγανε από τὸ σταύλο πριν από τὸ μεσημέρι καί άκόμη να κάνουν σερπέν. Άλλά νά, στην πόλι κατεβαίνει τὸ βραδυνό σκοτάδι. 'Η χλωμάδα των φώτων των φαναριών παραχωρεί τη θέση της στο ζωντανό χρώμα, και ό θόρυβος της πολιτείας γίνεται μεγαλύτερος.

— Άμαξά, στη Βιμποργκάγια! — άκούει ό 'Ιωνάς. — Άμαξά!

'Ο 'Ιωνάς άναταράζεται καί άνάμεσα από τὰ τσινορά, που έχουν κολλήσει από τὸ χιόνι, βλέπει ένα στρατιωτικό με μανδύα και κουκούλα.

— Τράβα στη Βιμποργκάγια! — έπαναλαμβάνει ό στρατιωτικός. — Καλέ σὺ κοιμάσαι! Στη Βιμποργκάγια!

Με καταφατικό νόημα, τραβάει ό 'Ιωνάς τὰ γκέμια, και από την όαχη του άλόγου και από τους όμους του, πέφτει στρώμα τὸ χιόνι. . . 'Ο στατιωτικός κάθεται στη σάνα. 'Ο άμαξάς σαλεύει τὰ χείλη, τεντώνει σαν κίννος τὸ λαμό του, άνασπώνεται, και μάλλον από συνήθεια, παρά από άνάγκη, κουνάει τὸ καμουτσά του. Καί τ' άλογάκι τεντώνει τὸ λαμό του, στραβίζει τὰ καλαμένα ποδάρια του, και σαλεύει άναποφάσιστα από τη θέση του.

'Ο 'Ιωνάς γυρίζει πρὸς τ' άγώνη και σαλεύει τὰ χείλη. . . Θέλει, καθώς φαίνεται, κάτι νά πῃ, μ' από τὸ λαμό δὲν βγαίνει τίποτε άλλο, παρά ένα χουχουκάτο.

— Πῶς; ρωτάει ό στρατιωτικός.

'Ο 'Ιωνάς στραβώνει τὸ στόμα του μ' ένα χαμόγελο, τεντώνει τὸ λαμό του και άρχίζει: 'Εμένα μαξές, άφεντικό. . . μου πέθανε τὸ παιδί μου τούτη τη δδομάδα. . .

— Χι. . . Χι. . . Κι' από τί πέθανε;

'Ο 'Ιωνάς στρέφει όλόκληρο τὸ κορμί στ' άγώνη και λέγει: — Ποιός τονέ ξέρει! 'Ως φαίνεται από κάνα. . . Τρεῖς μερες πάλιασε στο νοσοκομείο και πέθανε. . . Θέλημα τὸ Θεοῦ ήταν. . .

— Στρίψε, διάβολε! — άντήχησε μέσα στο σκοτάδι. Στραβόβηρες, γεροξεκουτισμένε; — Έμπρός, έμπρός. . . λέγει τ' άγώνη. — Έτσι καθώς πάμε δὲν θά φτάσουμε ίσαμε τὸ πρωί! Έμπρός, γοήγορα!

'Ο άμαξάς τεντώνει και πάλι τὸν τράχηλο, άνασπώνεται με μιά βαρεία χάρη και τραβάει τὸ καμουτσά. . . Τὸ χιόνι λευκοντίνει και πάλι αὐτὸν και τ' άλογάκι του. Περνάνε μιά, δύο ώρες. . .

Στὸ πεζοδρόμιο, χτυπώντας τις γκαλότσες τους δυνατά και μαλώνοντας περυνάει τρεῖς νέοι: Οι δύο άπ' αὐτούς είναι ψηλοί και άδύνατοι, ό τρίτος κοντός και καμπούρης.

— Άμαξά στο Πολιτεϊσκή! φωνάζει με ήχησή φωνή ό καμπούρης. Τόια. . . διπλά! — 'Ο 'Ιωνάς τραβάει τὰ γκέμια και χροταλίζει τη γλώσσα! 'Η τιμή δὲν είναι συμπερατική, μα λίγο τὸν νοιάζει. . . Τί ένα ροιμάκι, τί μιά πεντάρα — τώρα τὸ ίδιο τὸ κάνει, φτίνει νάχη άγώνη. . .

Οι νέοι σπρώχνοντας ό ένας τὸν άλλον και βομβολώνοντας κοντοζυγώνουν τη σάνα και άνεβαίνουν και οι τρεῖς μονομιάς στο κάθισμα.

— Έμπρός, τράβα! — φωνάζει ό καμπούρης ξεφυσώντας στο σβέρο του 'Ιωνά. — Χουσέ μου, τί ώρα νάναι; ρωτάει ό

Δρόμο! Μωρέ κατέλλο πὸν τὸ πέτυχε, βρέ άδερφέ!

— Χι, χι, χι. . . — χαχανίζει ό 'Ιωνάς. — 'Ο, τι βρίζεσαι. . .

— 'Ελα, έλα, τράβα! 'Ετσι θά περπατῆς όλο τὸ δρόμο; Να; Κι' αν σου κατεβάσω καμμιά καρπαζιά; . . .

— Χι, χι! — αγογελάει ό 'Ιωνάς. — Εὐθιμα άφεντικά!

— Τροῦ, πὸν νά σὲ πάρῃ ό διάβολος! . . . άγανακτεῖ ό καμπούρης. — Θά περπατήσης, γέρο ζούρα ή όχι; 'Ετσι τρέχει ό κόσμος; Για βάρα τὸ λίγο, με τὸ καμουτσά! Έμπρός διάβολε! Χά! Βάρα το, βάρα το!

'Ο 'Ιωνάς νοιάζει πῶς στην πλάτη του τὰ στριφογυρίσματα τὸ κορμιοῦ του καμπούρη, και τὸ τριχητό τρέμολο της φρονής του. Άκούει τις βροσιές πὸν τὸν άποτεινουν, βλέπει τους άνθρώπους, και τὸ αίσθημα της μοναξιάς άρχίζει σιγά σιγά νά φεύγῃ από τὰ στήθη του. 'Ο καμπούρης ξεακουσθεῖ νά βρίζε όσοπὺ τὸν πνίγει ένας δυνατός βήχας. 'Ο

Και τὸ άλογάκι σαν νά κατάλαβε τη σκέψη του άρχίζει νά τρέχῃ με καλπασμό. . .

'Ιωνάς θέλει νά τοῦς μιλήσῃ γιὰ τὸ παιδί του πὸν πέθανε, μα κάποιος τὸν διακόπτει με την ερώτησι: — Άμαξά, είσαι παντρεμένος;

— 'Εγώ; Χι, χι. . . εὐθιμα άφεντικά! Τώρα πᾶ μιά γυναίκα έχω γιό, τη μαύρη γῆς. . . Χι, χό, χό. . . Τὸ μνημια δηλαδή. . . Πέθανε τὸ παιδί μου καί' εγώ ζω. . . Θάμνησέ τοῦ πᾶνμα, ό χάρος γελάστηκε στην πόρτα. . . Άντίς νάχθῃ σ' έμένα, πήγε στο παιδί μου. . .

Και ό 'Ιωνάς γυρίζει γιὰ νά διηγηθῇ πῶς πέθανε ό γιός του, μα τη στιγμή ίκεῖνη ό καμπούρης άναστενάζει έλαφρά και δηλώνει πῶς φτάσανε ἐπὶ τέλους. Πέρονοντας τὰ δέκα κατίνα ό 'Ιωνάς κοιτάει πολύ ώρα τοῦς γλεντέδες πὸν καθήκανε σὲ μιά σκοτεινή εἴσοδο. Καί πάλι εἰνε μόνος, και πάλι νι' αὐτὸν απλώνεται ή σγαλιά. . . 'Ο πόνος του πὸν λίγο γαίληψε, ξεασοχίζει και πάλι και φουσκώνει τὸ στήθος με πύεση δύναμη. Τὰ μάτια του 'Ιωνά άνησυχά και μαρτυρικά γλυστράνε πάνω στα πλῆθη πὸν τρέχουν από τις δύο μεριές τὸ δρόμο: δὲν θά βρεθῇ τάχα άνάμεσα στις χιλιάδες αὐτοῦς τοῦς άνθρώπους μίτη ένας πὸν νά τὸν άκούσης; . . . Μοτὸ πλῆθος τρέχει χωρίς νά προσέξῃ μίτη αὐτόν, μίτη τὸν πόνο του. . . Ένα πόνος μεγάλο πὸν δὲν ξέρει όρια. — Άν έπαγε τὰ στήθη του 'Ιωνά καί χυνόταν από κεί μέσα, θάλεγε κανείς πῶς θά σκέταζε όλο τὸν κόσμο, καί' όμως δὲν φαίνεται. Κατάρθωσε νά χωρέσῃ μέσα σ' ένα τόσο τιποτένιο καβούκι, πὸν δὲν μπορεί νά τὸν δῇ κανένας μίτη την ήμερα με τὸ φῶς. . .

'Ο 'Ιωνάς βλέπει ένα ντθόρνικ και άποφασίζει νά τοῦ πάρῃ κοινθέντα. — Χουσέ μου, τί ώρα νάναι; ρωτάει ό

'Ιωνάς.

— Θάνα δέκα. . . Γιατί στέκεις ἐδῶ; Τράβα πέρα!

'Ο 'Ιωνάς άπομακρύνεται καμψόσα δέματα, λυγάει και παραδίδεται στον πόνο του. . . Τὸ βρίσκει πᾶ περιττὸ νά μιλήσῃ στοῦς άνθρώπους. Μά δὲν περνάνε και πέντε λεπτά σαν τεντώνεται, τινάζει τὸ κεφάλι, λές καί' έννοιωσε δυνατό πόνο, και τραβάει τὰ γκέμια. . .

«Στὸ παχνί, συλλογίζεται, Στὸ σπίτι!»

Και τ' άλογάκι σά νά κατάλαβε τη σκέψη του, άρχίζει νά τρέχῃ με καλπασμό. Σὲ μιά μιση ώρα ό 'Ιωνάς κάθεται καί' διασπῶς στο μεγάλο, βρώμικο φούρο. Πάνω στο φούρο, στο πάτωμα, στοῦς πάγκους ροχαίξουν διάφοροι άνθρώποι. 'Ο άγέρας εἰνε άποπνηχτικός. . . 'Ο 'Ιωνάς κοιτάει τοῦς κομμένους, ξίνετα και μετανοιώνει πὸν γνῶσε τόσο γοήγορα στο σπίτι. . .

«Μήτε γιὰ τη βρώμῃ δὲ δουλέω άπάνη, — συλλογίζεται. — Γι' αὐτὸ έχω τοῦτο τὸ βάρος στην πηχή. 'Ο άνθρώπος πὸν ξέρει τη δουλειά του. . .

πὸν εἰνε χορτάτος και τ' άλογο χορτάτο εἰνε πάντα ήσυχος. . .»

Σὲ μιά γωνιά άνασπώνεται ένας, νέος άμαξάς, ρουθουνίζει νυσταγμένα και τεντώνεται πρὸς τὸ μαστέλλο με τὸ νερό.

Άφασε; ρωτάει ό 'Ιωνάς.

— Πᾶει νά πῇ πῶς δίπασα!

— 'Ετσι. . . Μὲ τις ήγεις σου. . . Έμένα όμως, άδερφέ μου, μου πέθανε τὸ παιδί μου. . . Τῶμαθες; Τούτη τη δδομάδα στο νοσοκομείο. . . Τί ιστορία!

'Ο 'Ιωνάς κοιτάει τί έντύπωση κάνανε τὰ λόγια του, μα δὲν βλέπει τίποτα. 'Ο νέος σκεπάζτηκε με τὸ κεφάλι και κοιμάται πᾶ. 'Ο γέρος στενάζει και ξίνετα. . . 'Οπως ό νέος ήθελε νά πῇ, έτσι καί' αὐτὸς θέλει νά μιλήσῃ. Σὲ λίγο θά γίνῃ μιά δδομάδα πὸν πέθανε ό γιός του καί' αὐτὸς δὲν μιλήσε με κανένα γι' αὐτό. . . Αισθάνεται την άνάγκη νά μιλήσῃ με νόημα, ξεκάθαρα. . .

«Δὲν πᾶς νά δῆς τί κάνει τ' άλογο. . . — συλλογίζεται τέλος ό 'Ιωνάς — 'Εχεις καρό νά κοιμηθῇς. . . Θά χορτάσης δά βῆνο! . . .»

Ντύνεται και πάει στο παχνί όπου στέκει τ' άλόγο του. Συλλογίζεται τη βρώμῃ, τὸ γινὸ του, τὸν καρό. . . Για τὸ παιδί του σαν εἰνε μόνος δὲν μπορεί νά σκεφθῇ. . .

— Μασές, ή; — ρωτάει ό 'Ιωνάς τ' άλόγο του, βλέποντας τὰ λαμπρότα του μάτια. — Έλα, μασά, μασά. . . Μιά πὸν δὲ βγάλαμε γιὰ τη βρώμῃ, θά φᾶς άχυρό. . . Να. . . Γέροσα πᾶ γιὰ νά δουλέω. . . Τώρα έπρεπε νά δουλέγῃ τὸ παιδί μου καί' δι' εγώ. . . Έκείνος ήτανε άληθινός άμαξάς. . .

'Ο 'Ιωνάς σιωπᾶει λίγο ώρα καί' ξεακουσθεῖ:

— 'Ετσι πὸν λές, άδελφάκα φοραδίτσα. . . Δὲν ήπάχει πᾶ ό Κορμάς 'Ιωνάς. . . Μᾶς άφισε χρόνους. . . Έπαισε και πέθανε άδικα. . . Τώρα, άς πούμε πῶς έχεις ένα πουλάρι. . . Κι' είσαι ή μάνα αὐτοῦ τοῦ πουλάρι. . . Κι' άξανα, άς πούμε, τὸ πουλάρι αὐτὸ σ' άφίνει χρόνους. . . Δὲν θά τὸ πονέσης, ή;

'Η φοραδίτσα μασάει, άκούει και ξεφασάει από στα χέρια τ' άφεντικό της. . . 'Ο 'Ιωνάς λησιμονιέται και τῆς διηγείται δέλες τὸν τίς συγκορές. . .

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΟΦ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ."

ΝΙΚΟΣ ΜΗΛΙΑΔΗΣ

Ο ΘΙΑΣΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΟΠΕΡΕΤΤΑΣ ΜΑΣ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ
ΚΑΛΔΙΤΕ-
ΧΝΩΝ ΜΑΣ

ΠΩΣ ΖΟΥΝ;
ΤΙ ΤΟΥΣ ΑΡΕ-
ΣΕΙ; ΠΩΣ ΕΡ-
ΓΑΖΟΝΤΑΙ;
ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕ-
ΔΑΖΟΥΝ.

Άλλοι τὸν λένε περισσότερο. Εἰνε όμως τώρα 43 έτών! Εἶνε καί' δὲν φαί- νεται, μα τὸ λεί. Γιατί νά κοῦνῃ τὰ χρόνια του; Εἰνε νέος πάντοτε, γεμάτος σφοῦ- γος και όρεξι, γεμάτος ζωή και κέφι, γελα- στός και οὐδέποτε μελαγχολικός, χαρούμενος και άπολύτως εύχαριστημένος από τη ζωή. Αὐτὸς εἰνε ό Νίκος Μηλιάδης. 'Η μοναδική του άγάπη, ό πρώτος στον κόσμο μεγάλος του έρωτας, εἰνε ό Δημητράκης του, τὸ τετραπέ- ρατο αὐτὸ πλάσματάκι, πὸν έστειλε ό Θεός στον κόσμο νά διασκεδάσῃ και νά κἀνῃ χα- ρουμένη τη ζωή του Νίκου. Μή τὸ θεωρήσῃ κανείς γιὰ μεγάλη υπερβολή αὐτό: 'Ισως νά μὴν ήπάχει πατέρας άλλος στον κόσμο πὸν νά άγαπᾷ περισσότερο τὸ παιδί του, και παιδί πὸν νά άγαπᾷ περισσότερο τὸν πατέρα του. Εἰνε γνωστὸ πῶς δια τὰ παιδιὰ πρώτα άγαποῦνε τη μάνα καί' έπειτα τὸν πατέρα. Μά ό Δημητράκης τοῦ Νίκου, σχεδὸν δὲν άγαπάει καθόλου τη μάνα του, την Μα- ρίκα Μηλιάδου και τρελλαίνεται γιὰ τὸν πα- τέρα του. . .

Άρκετά μέχρι ἐδῶ, γιὰ τὸν Δημητράκη. Δὲν πρέπει νά γραφοῦν περισσότερα γιὰ την άγάπη πὸν τῆχει ό πατέρας του, γιατί εἰνε μακρὸς και άπάρχει φόβος νά τὸ πάρῃ άνά- νο του! . . .

Άς μιλήσουμε γιὰ τὸν μαματᾶ Μηλιάδη, τὸν άγαπητό μας τὸν Νίκο Μηλιάδη, τὸν γνω- στον και άγαπητόν καλλιτέχνην και ἐπὶ τόσα χρόνια θιασάρχην.

Βγήκε στο θέατρο. . . στα 1904.

Βγήκα, μου λέγει, γιὰ πρώτη φορά, στο θέατρο τοῦ Λουλουδάκη στην Χαλκίδα. Ντε- κοντάρισα στα Γύρτικα, με είσοδο 50 λε- πτά είσιτήριο, πὸν τότε ήτανε τὸ πᾶ άκριβό και στην Αθήνα. Τουρνέ είσημο! Πάίσαμε τότε, θυμάμαι, την «Βοσκοπούλα» και μὸς δώσανε νά κάνω τὸν ρόλο τοῦ Γιώτη! 'Εντε- λῶς εγώ άπειρος από θέατρο, βγήκα στη σκη- νή γιὰ πρώτη φορά και έπαθα (δ. τι παθαί- νουν βλο, όταν βγῶν στη σκηνή πρωτάρη- δες) τοῦτο: 'Αντί νά πῶ. . .

τὸ. . . «Καλὰ κοντρουβαλίστηκε»

Εἰπα:

«Καλὰ καλὰ. . . κοντροῦ κοντροῦ. . .» Εἰπα πάθει γλωσσόδητη και δὲν μπορούσα νά προχωρήσω! Μ' έσκοτώσανε, έννοετα, στο έξέλο και με έκοντρουβαλίσανε άμέσως έμέ- να μέσα στα παρασκήνια. Τὸ νεποῦστο μὸν άπέτρεχε και δὲν εἰχε κανείς έλπίδα ότι μπο- ρῶ νά γίνω κάτι στη σκηνή. . .

Καί' έν τούτοις. 'Ο Νίκος έγινε και δι' εκάπς μόνον, άλλα εκάπς και δι' σκέτο, κάτι, πὸν άποτελεῖ καί' αὐτὸ ένα παράγοντα από τοῦς κυριωτέρους τοῦ θεάτρου μας, εκάπς πὸν λο- γαριάζεται και πολὺ στο θέατρο, γιατί ά- ξίζει. . .

Τώρα, πὸν μιλάμε οι δύο μας, βρισκόμαστε στο «Μοντιάλ», στο θέατρο, όπου παίζει ό Νίκος, την «Βαθυλονία». Εἰνε ή ώρα 9 1)2. Σὲ μισή ώρα θά άρχίσῃ ή παράστασις και θά άνεβῇ ό Νίκος νά κἀνῃ τὸν κορῶνα. . . τὸν έμπνευσμένο έλληνο- άμερικανό έπαχειρο- μοτία της δδνής, ποῦχεται νά γυρίσῃ ταν- νία στην Ελλάδα. (Μιά από τὰς έμπνευσμέ- νας πρωτοτυπίες της «Βαθυλονίας»).

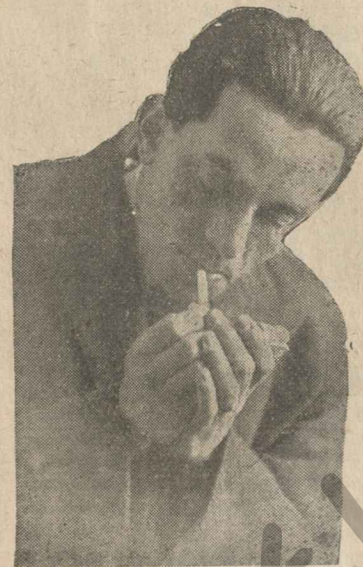
— 'Ημωνα, όπως ξέρεις, μου εἶπε, θα- σάρχης ἐπὶ τόσα χρόνια. (Ψαρά, καλὰ χρό- νια της όπερέτας μας. Πρώτα ός θιασαρ- χης μόνος του με τὸν Σακελλαρίδη και την Λαουτάρη, μᾶς έδωσαν την άληθινότητα «Γλυ- κιά Νανά», τὸ «Διαβολόπαιδος», τὸ «Πίφ- Πάφ», τὸ «Γιὰ ν' άφῆσῃ στον άντρα της», την «Ρενέ», τὸν «Τσανάκος». Πιὸ νορίς από αὐτά, γιὰ νά μὴ παραλείψῃ τίποτε, μᾶς έ- βγαλε μιά σπονδία σαζὺν με τὸν άξέζαστο «Παπαγάλο» και ξεακουσθεῖ ή δουλειά). Τό- ρα — ξεακουσθεῖ ό Νίκος — είμαι μωθο- τὸς και έλλείω στο Θεὸ σὲ λίγο καρό, νά ξαναγίνω πάλι θιασάρχης. Θά φτάξουνε τὰ

πράγματα! . . . τὸ θιασαρχήκι, μόνον και από μεγάλη του μετροπροσόνῃ, δὲν μὸς άνέφερε τίποτ' άλλο. . .

Πιὸ μπροστά από την όπερέτα καί' από την Έπαθεώρα, ό Νίκος εἰχε μεγάλο σουξέ στο δράμα. Τὸν θυμάμαι εγώ άμίμητο και άφθαστο, αληθινά και χωρίς λόγια γεμάτα, στον «'Ηθοποιό Γκάρι», ένα από τὰ δυνατά δράματα της καλής ώρας σχολής. 'Ολα, όμως, αὐτὰ λησιμονιόνται από τὸν κόσμο.

Τώρα ό Νίκος λογαριάζετα ως ήθοποιὸς τοῦ μουσικοῦ θεάτρου. Εἰνε μοντέρνος ήθο- ποιὸς γιὰ τοῦς περισσότερους.

'Η κοινθέντα μας περισσότερα γύρω από τὰ γνωστὰ ζητήματα (όσα δηλαδή ενδιαφέ- ρουν την σέλιδα αὐτή και τοῦς άναγνώστες της) και φτάνουμε καί' άνάγκη στο φλέγον ζήτημα: στοῦς έρωτες! . . .

δ κ. Ν. Μηλιάδης

— Τί νά πῶ γιὰ έρωτες; . . . Θά σου πῶ λίγα, άλλα μετὰ πάς, σὲ παρακαλῶ, μὸς λείε ό Νίκος. Δὲν θέλω και δὲν πρέπει δηλα- δή. . . Βγάλε άν θέλεις μετὰ έσὺ μιά περι- λήψη, χωρίς άνδύματα και γράφε.

Μου λείε πολλά. Άρκετά νόστιμα έρωτικά έπεισόδια, πρωτότυπα, ξεχωριστά από τὰ γνωστὰ και αῶνια τὸν ήθοποιόν. Μά, τί πε- ρύληψη όμως νά βγάλω; Άν θέλῃσω νά γρα- φοῦ περιλήψη αὐτῶν θά χρειαστῶ νά γεμίσω τοῦλάχιστο τρεῖς σελίδες. Γι' αὐτὸ θά σᾶς πῶ ένα ώραιό έρωτικό έπεισόδιο τοῦ Νίκου, χωρίς δνότητα, γιατί καί' χαμένους! . . .

Άγαποῦσε πολὺ μιά γνωστή πρωταγωνί- στρια και άγαπῶτανε επίσης πολὺ αὐτὴν. 'Η πρωταγωνίστρια εἰχε δύστηνος και μαμά, και τί μαμά. . . Μάνα καί' άρχι- μάννα, μάλιστα! (Τί καλὸς πὸν θά ήτανε ή πρωταγωνίστριας αν δὲν εἰχανε έμανάδες!.) Καί' άνάγκη, λοιπὸν, χάσῃ στην άγάπη του, άγάπαγε και τη μάνα της άγάπης του! . . .

— Για χαιτίσαι καί' τῇ βασιλί- κῶ ἑπότις καί' τῇ γλᾶ- στῶ α. . . μου λέγει ό Νίκος. . .

Μιά μέρα, όμως, πὸν ή γρηά κατάλαβε τὰ σκοῦρα, μυστήρισε τὸν έρωτα της κόρης της και τοῦ Νίκου πρὸς την κόρη της, κατή- γρησε τὸν καίμενο τὸν Νίκο, με μιά γλά- στῶα! . . .

— Μὲ πήρε κνηγί με μιά γλάστρα, μου λείε γελώντας ό Νίκος. . .

— Άφῶ γιὰ χαιτίρι τοῦ βασιλικῶ την πότις, τοῦ λέγω, έσὺ φταίς! Δὲν την άφηνες νά ξεραθῇ, καίμνε! . . .

Έκτός από αὐτὸν τὸν έρωτα, ό Νίκος έχει καί' άλλους πολλούς. 'Εχει δὲ και τὸν γνω- στον του τελευταίον, τὸν έρωτα της Μαρί- κας — της σημερινῆς γυναίκας του — στα 1918, όταν ή Μαρίκα και ό Νίκος παίζανε στο «Πανελλήνιο», τὸ σημερινό «Μοντιάλ», πὸν παίζουνε και οι δύο τώρα.

Ξεχωριστά από τοῦς έρωτες, ό Νίκος έχει νά στολίσῃ την συνέντευξί του με λίγα ώ- ραία ενδιαφέροντα πράγματα της ζωής του. 'Εχει νά μᾶς πῇ λίγα χαριτωμένα πράγματα, γλυκῆς — αν και επαχθῆς — άμνησies ποῦχε. . .

Γιὰ νά βγῇ στο θέατρο, πὸν πολὺ άγαποῦ- σε, τῶσκασε από τὸ σπίτι του — δὲν τὸν έ- πέτρεπαν νά βγῇ στο θέατρο — και πήγε στη Σμύρνη. Τότε εἰχε έπαίξε ό θιασος τοῦ μακαρίτη τοῦ Μήτσου τοῦ Κοτοπούλη με τη Μαρίκα, τη Φωτεινή και την Χρυσούλα, στο θέατρο «Πανσληπικόν». Τὸν χάσανε από τὸ σπίτι του. Καί' γιὰ νά μὴ μπορέσουν νά τὸν βροῦνε. . . πήγε και μπήκε γκαρόν σ' ένα καφεντεῖο! . . . Πήγε «ταμπερ» κατόπιν καί' έ- πλενε φλυτζάνια και τὸ βράδυ τῶσκαζε και πήγανε στο θέατρο. . .

Όσοπὺ μιά μέρα άνεκαλύφθη, τέλος πάν- των, άπ' ένα φίλο τοῦ πατέρα του, τὸν ση- μερινό καλλιτέχνη κ. Πέτρο Νικολάου, και, δεμένος, μετεφέρθη τῇ έντολή της Προεδεί- ας, ἐδῶ και άδηγήθη στον πατέρα του! . . .

— 'Η θά μ' άφῆσης νά βγῶ στο θέατρο, ή θά σκοτωθῶ μέχρι αὔριο τὸ μεσημέρι! (Προφορικῶν «τελεσιγράφων» τοῦ Νίκου πρὸς τὸν πατέρα του). . .

Την επομένη τὸ πρωί, πρωτὸν λήξῃ ή προ- θεσμία τοῦ «τελεσιγράφου», ό πατέρας (πε- σθεῖς από τη μάνα) έδέχθη και ό Νίκος βγήκε στο θέατρο. . . 'Εγινε τότε και πήγε στη Χαλκίδα, γιὰ πρώτη φορά. . . όπως και παραπάνω σᾶς είπα. . .

Έκεί τράβηξε νίλες ό καίμνος ό Νίκος. . . 'Ηθοποιὸς με την άδεια τοῦ πατέρα του, γε- μάτος χαρά γι' αὐτό, μα. . . φτώχεια. . . Άγία φτώχεια! Πενήνια λεπτά την ήμερα «μῦτα» — μεριδιότῳς ό θιασος — γὰ αὐτὴ γιὰ βῆνο, γιὰ ταγάρια και γιὰ δια. . . Χά- λια, με λίγα λῶνα. . . και πείνα. 'Υπῆρχαν περιστάσεις, υπῆρχαν πολλὲς έδδομάδες, πὸν ό Νίκος έπρεπε και τότε καί' τέσσερας μερες νησιάζε! . . .

— Θυμάμαι, μου λέγει, πὸν έλεθα και παξιμάδια. . . 'Ο θεατρονῆς μας στη Χαλ- κίδα, ό Μουλοῦ, εἰχε στη μίστρα του παξι- μάδια — τὸ θέατρο τὸ εἰνε ό καφετῆς στη Χαλκίδα — πὸν τοῦ τὰ τῶσκα. . . (Τότε τὰ παξιμάδια και ή παξιμάδες δὲν έπαίξαν στο θέατρο. . .) Μιά μέρα μ' άνακάλεσε ό θεατρονῆς και, επειδή με συμπαινούσε πολὺ, μὸςπρε αὐτὸς ποσοπῶ μισθὸ δνᾶ δρα- χμῆς την ήμερα, δηλαδή ήμερομῶ τότε μι- σθό, πὸν μ' έπαινε νά τρέφῃ υπεκά! . . .

Χτυπάει τὸ κοινοῦ. . . των ήθοποιών. Μᾶς είδοποιεῖ ότι ποῦσε νᾶ στυματῆσουμε μέχρι ἐδῶ, γιατί εἰνε ώρα γιὰ. . .

— Άντε, Νίκο, άνεβαίνουμε, τὸν λέει πε- ρυνάς από μπροστά μας ό Χατζημῆτσος. Δεκα παρά τέτατο. . .

— Είμαστε έτοιμοι έμεῖς — τοῦ λέο. — Δὲν χρειάζετα τίποτ' άλλο.

— Εύχαριστημένος και βιαστικῶς περνάει από μπροστά μας ό Μανούρας.

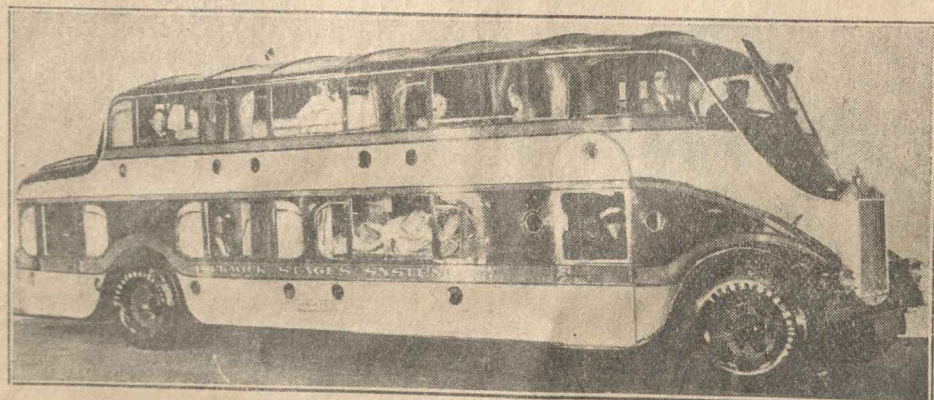
— Κύριε Νίκο, άρχίσουμε. . . Πάμε νά νηθοῦμε.

— Άντε βρέ, πὸν κάνει πῶς τὸ ξέρεις δια! 'Ορίστε μας! . . .

Ο Π

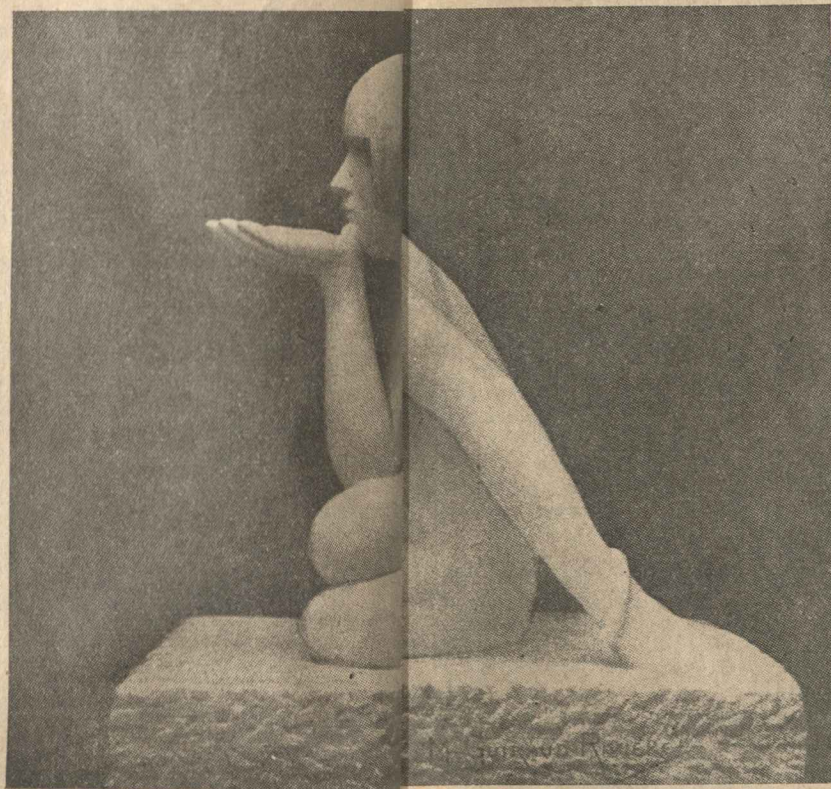

Ἡ νεαρά δεσποινὶς Γραντενίγκο, μόλις δεκαπενταετής, ποὺ ἔκαμε μὲ τὴν μοτοσυκλέτα τῆς τὸ ταξίδι Παρισίων-Νικαίας. (Φωτὸ Μωρίς)

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὸ αὐτοκίνητον ἤρχισε νὰ ἐκτοπίζῃ τὸν σιδηρόδρομον. Εἶναι ἄλλωστε οἰκονομικώτερον, καὶ αἱ τελειοποιήσεις του τὸ ἐπιοικίσαν μὲ ὅλα τὰ κομφορ. Τὰ τελευταῖα μόντελα περιλαμβάνουν δεκατρεῖς ξεχωριστοὺς κοιτώνας, εἰς δύο πατώματα, καὶ ἰδιαιτέρως αἰθούσας μαγειρείου, ἐστιατορίου, μπουντοναρ κ.λ.π.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

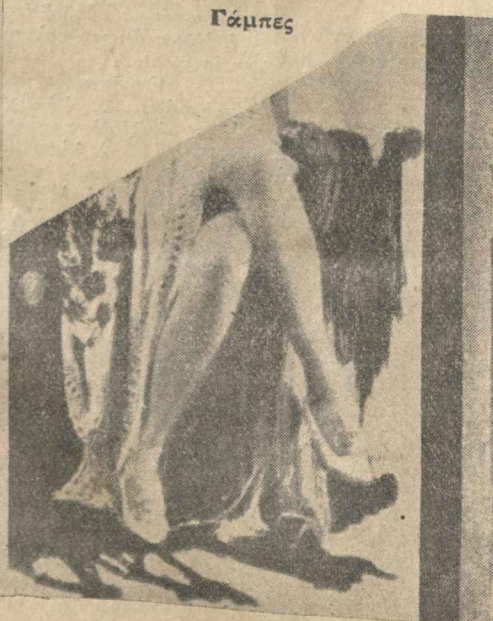

Ἐνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα γλυπτικὰ ἐν τῷ τελευταίῳ παρισινῷ Σαλόν, ὁφειλόμενον εἰς τὴν Γκυρὼ Ριβιέρ.

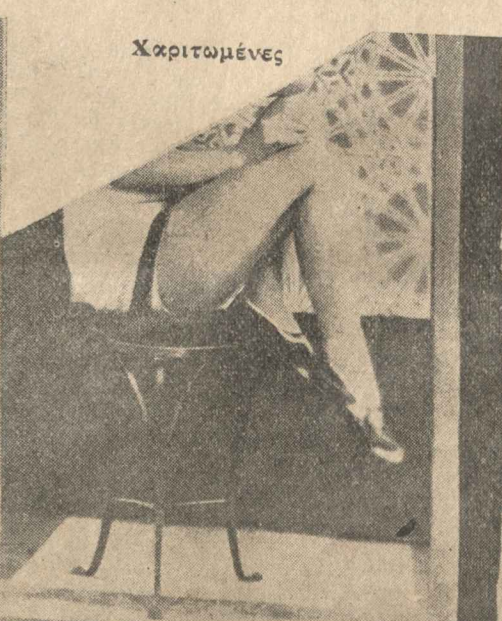

Ἀπὸ τὰς κατακτήσεις τοῦ φεμινισμοῦ. Ἡ Μις Μάργκαρετ Μπέβαν (δεξιὰ), Δῆμαρχος τοῦ Λίβερπουλ, παρίσταται εἰς μίαν στρατιωτικὴν παρέλασιν. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι καὶ ὁ κλητὴρ τῆς κυρίας δημάρχου εἶναι γυναῖκα (ἀριστερά), καὶ φέρει μὲ ὑπερηφάνειαν τὴν στολήν τῆς.

Ο ΑΙΩΝ ΓΑΜΠΑΣ

...τῆς Σάλλυ Μπλάν

...τῆς Κλάρα Μπούου

...τῆς Τζάνετ Γκέν

...τῆς Ντόροθυ Σεμπάστιαν

...τῆς Ἀνίτας Πέιτζ

...τῆς Ἑστερ Ράλστον.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΑΛΣ

Το σενάριο της ταινίας αυτής είναι παρμένο από την ομώνυμο όπερέττα του Όσκαρ Στράους. Η ταινία είναι παραγωγή της «Αλλιανς Σινεματογραφική Ερπιδέσις».

Τους κυριότερους ρόλους παίζουν η Σουζί Βερνόν (Κόμισσα Βέρα) η Λιάν Χάιν (Πρίγκιπας Έλενα) ο Βίλλυ Φίτς (Βλαδίσλαος Σαράζωφ) ο Α. Σλέτσοφ (Πρίγκιπ Παύλος) και η Σοφία Πάρε (Βασίλισσα Σόνια).

Η υπόθεση είναι η εξής. Η βασίλισσα της Σιλβανίας Σόνια, είχε απασχολήσει πολύ με τον έρωτα, ένα δόκτορα μέλους της βασιλικής της ζωής.

Ο έρωτας αυτός εξακολουθούσε να την απασχολεί. Την φορά όμως αυτή, δεν επρόκειτο πια για τον εαυτό της, αλλά για τον ανεψιό της, τον πρίγκιπα Παύλο.

Η βασίλισσα εφρόντιζε για τους απογόνους της και για τον διάδοχο του θρόνου.

Έβλεπε από πολλού τον πρίγκιπα να καταγίνεται από πάντων με τις διακεκδασίες του κυνηγού και να λησμονεί ότι θα ερχότανε μια ώρα που θα ήταν υποχρεωμένος να ανέλθει εις τον βασιλικό θρόνο.

Η αδιαφορία αυτή θύμωνε την βασίλισσα. Είχε ζητήσει να εδρε, μεταξύ των πριγκιπισσών που ήταν εις ηλικία γάμου, εκείνη που θα μπορούσε να κάνει ευτυχία τον πρίγκιπα Παύλο, και η εκλογή της είχε πέσει στην χαριτωμένη πριγκιπίσσα Έλενα.

Όταν όμως η βασίλισσα παίρνει τέτοια απόφαση, δεν έχει το δικαίωμα να την αναγγείλει σ' όλη την πόλη ως απλή θνητή. Η βασίλισσα της Σιλβανίας συνεκάλεσε λοιπόν τον μέγα μυστικό συμβούλιο.

Είς το βασιλικό ανάκτορον, το γεγονός αυτό επροκάλεσε μεγάλη εντύπωση, όταν είδαν τον ίδιον τον αρχιβασιλιά να επιβιβάζεται την διεξαγωγή της τελετής.

Όταν όλα τα μέλη του Μεγάλου Συμβουλίου πήγαν στο παλάτι, η βασίλισσα έκανε την εισαγωγή της εις την αίθουσα της συνεδρίασεως, η οποία εισόδος δεν ήταν, δυστυχώς! για πολύ ευαίσθητο, γιατί η ηλικία την είχε παρήκονε πολύ. Πράγμα που εμπόδιζε αρκετά το δίδισμά της.

Με μίαν βασιλικήν κίνηση, έδωσε διαταγήν στα μέλη του Συμβουλίου να καθίσουν γύρω σ' ένα τραπέζι και κάθισε στον θρόνο της.

Αόριστε ως είχε τον λόγο της. — Ορκίζομαι στον Άγιο Ζοζήμ, τον ένδοξο πρόγονό μου, ότι απεφάσισα η πριγκιπίσσα Έλενα, η οποία ήλθε στον πύργον να' Αννούτσκι, να παντρευθεί τον αγαπητό μου άντηφό Παύλο.

Θέλω όμως να συναντηθούν μια φορά τουλάχιστον πού του γάμου των.

Μόλις η Μεγαλειότης της είχε τελειώσει αυτά τα λόγια και ένας αυλικός παρετήρησε, — Αλλά, η Ύψιλότης Του δεν γνωρίζει την μελέουσαν μνηστήν του!

Η βασίλισσα κεραινοβόλησε μ' ένα βλέμμα τον διακόζοντα.

— Την γνωρίζω εγώ, είπε, που φαίνεται ότι αυτό φθάνει.

Ο μέγας αυλικός υπεκλήθη. — Πράγματι άμείως να είδοποιήσω την Α. Ύψιλότητά τον πρίγκιπα Παύλο περί της απεφάσεως της Μεγαλειότητός Σας.

Φθάνει να την άσπασα, έφθόρισε η βασίλισσα! Ο Παύλος είναι μελίσκος, αλλόγειο αίσθηματικό.

Η βασίλισσα Σόνια, παρά την ύψηλν κοινωνικήν θέσιν της, δεν είχε το χάρισμα να καταλαβαίνει τον χαρακτήρα των ανθρώπων, διότι ήπατατο πολύ λέγονσα ότι ο πρίγκιπ Παύλος ήταν μελίσκος νέος. Αυτός περνούσε τον περισσότερον καιρό του στο κυνήγι, διότι είχε βίαια πάθη και δεν εύρισκε ευχαρίστησι παρό στο αμυγρικό αυτό σπό.

Ηταν άλλως τε θαυμάσιος κυνηγός και, όταν παρουσιάστηκε ο απεσταλμένος της βα-

σιλίσσης Σόνιας, κυνηγούσε αγριόπαπες μαζί με τον ύπασπιστή του, τον λοχαγό Βλαδίσλαο Σαράζωφ.

Ο πρίγκιπ είχε πη στον τελευταίο. — Βλέπετε την πάπια αυτή που πετά; Λοιπόν! με μια σφαίρα...

Και ο πρίγκιπ έκανε όπως είπα: με μια σφαίρα σκότωσε το πουλί.

Και είδε ύστερα ένα θάξο στον κήπο, του οποίου το ένα χέρι ήτανε σπασμένο, και είπα στον λοχαγό.

— Θα το διορθώσουμε άμείως. Και έπειτα, με δεύτερο πυροβολισμό, έσπασε το χέρι που έμεινε.

Πράγμα που έκανε τον ύπασπιστή να φωνάξει:

Σπώνιος είδα τέτοιο καλό σκοπευτή σαν την Ύψιλότητά Σας.

Ο λοχαγός έλεγε την αλήθεια.

Υστερα από τα κατορθώματα αυτά, ο πρίγκιπ πήγε να προπαντή στην απεσταλμένο της βασιλίσσης Σόνιας, της θείας του, και όταν αυτός του έδωσε την επιστολή της βασιλίσσης, ανεφώνησε, αποτεινόμενος στον ύπασπιστή του.

— Βλαδίσλαε!

Φαίνεται ότι παντρεύομαι... Τούτ' ε' ανυμνήσει την άρτί μου στον πύργο να' Αννούτσκι.

Ο ύπασπιστής δεν περίμενε να του επαναλάβει αυτή την διαταγή και έτρεξε άμέσως άρρω πής το γραμματάκι αυτό από τον κύριόν του.

Το γραμματάκι αυτό έλεγε:

«Ύψιλότητά,

Ο ύπασπιστής μου, λοχαγός Σαράζωφ, θα σας δώσει αυτό το γραμματάκι, του οποίου ο σκοπός είναι ότι μόνον να σας αναγγείλει την άρτί μου, αλλά και να καταθέσει επίσης στα πόδια σας τις προσήσεις και τον σεβασμό ενός μνηστήρος ο οποίος επιθυμεί πολύ να γνωρίσει την χαριτωμένη μνηστήν, που είδατε.

Ο ταπεινός ύπασπιστής σας Παύλος.»

Η πριγκιπίσσα Έλενα, άμα πήρε αυτό το γραμματάκι, εξέπληξε στην αρχή. Δεν περίμενε καθόλου την πρόταση αυτή του πρίγκιπος Παύλου και η δήλωσις αυτή, αν και ήτανε καμωμένη σύμφωνα με την έθιμοσύνη, την έταραζε πολύ. Είχε αποφασίσει να μη παντρευθεί παρό τον άνθρωπο που ή αγαπούσε και να μη υπακούει εις το αυτό εις τα έθιμα της Αύλης. Είχε ακούσει να γίνεται λόγος περί του πρίγκιπος Παύλου, αλλά επειδή δεν τον είχε ιδεί ποτέ, απεφάσισε να' αναβάλει κάθε άπάντησι.

Καθώς έλεγε την άφωσιν της αυτή στην δεσποινίδα της τιμής, κόμισσα Βέρα, αυτή της έδωσε να ένοηση ότι η σκέψις της αυτή ήτανε άνωφελής, διότι ο πρίγκιπ Παύλος θα παρουσιαζότανε.

— Λοιπόν! άκούστε με. Απεφάσισα να με αντιπροσωπεύετε σεις στα μέλη του πρίγκιπος Παύλου, του μνηστήρος μου.

— Δεν καταλαβαίνω, είπε η κόμισσα.

— Είναι απλούστατο, είπε η πριγκιπίσσα, θα πάρετε το όνομά μου, αφού ο πρίγκιπ Παύλος δεν με είδε ποτέ, και εγώ θα είμαι η δεσποινίς της τιμής.

Η πρότασις αυτή κατέπληξε την κόμισσα Βέρα, η οποία όμως δεν υπορούσε να πη άπολύτως τίποτα, και όταν ο πρίγκιπ Παύλος έφθασε, η παρουσίαν έβρισκε όπως είχαν συμφωνήσει: η δύο γυναίκες.

Και συνέβη το εξής: Επειδή η κόμισσα Βέρα ήτανε μια πολύ χαριτωμένη νέα, ο πρίγκιπ Παύλος έδρε την ψευδτική πριγκιπίσσα, πολύ του γούστου του, και ο λοχαγός Σαράζωφ, άσ' έτέρου, έρωτεύθηκε την αλόδοχο.

Εν τώ μεταξύ οργανώθη μια έκδοσις με έλκυθρο. Αυτή η έκδοσις ήτανε μοιραία, διότι ο πρίγκιπ Παύλος πληροφορήθηκε από κά-

ποια άκριτομυθία ότι η κόμισσα Βέρα, η δεσποινίς της τιμής, δεν ήτανε άλλη παρά η πριγκιπίσσα Έλενα, την έπλησίασε και της έκανε συστηματικό κόρτε μπροστά στα μάτα του σπασισμένου λοχαγού. Ο τελευταίος, που δεν ήξερε τίποτα και ο οποίος αγαπούσε πολύ την νεαρά κόμισσα, επάνω στην όποια εισήγαγε έρωτικά μέσα στο έλκυθρο της, θύμωσε έξαφνα πολύ βλέποντας τον κύριό του να κάνει χειρονομίες σ' εκείνη την όποια είχε άχίσει να' αγαπά.

Η σκηνή της έρωτικής έκδηλώσεως έγινε σ' ένα πανδοχείο, όπου αναγκάστησαν να σταματήσουν τα έλκυθρα και ο πρίγκιπ έλυστο από την συμπαγία, έπεσε έρως πραγματικά να διαφείρη την κόμισσα Βέρα.

Είς το θέαμα αυτό, ο Σαράζωφ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την ψυχραιμία του, και μολονότι ο αντίζήλος του ήτανε ο πρίγκιπ τον όποιον ύπασπιστή, ρίχθηκε επάνω του, με το σπαθί σηκωμένο.

Ο πρίγκιπ φώναξε την φρουράν, η όποια έπιασε τον Σαράζωφ και τον οδήγησε στην φυλακή σαν έγκληματία. Δεν είχε διαπράξει πραγματικούς έγκλημα καθίστασε.

Ο πρίγκιπ ήτανε πολύ αγριεμένος και κατόπιν διαταγής του, συνεκροτήθη πολεμικόν συμβούλιον, το όποιο κατέδικασε τον Σαράζωφ εις θάνατον. Όταν έμαθε αυτήν την άπόφαση, ο πρίγκιπ φώναξε τον ύπασπιστή του και του είπα:

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

— Σας δίνω διορίαν μιάς ώρας για να σας.

Πόσο συχνά δεν ανατολούμε την παιδική μας ζωή, την παλιά εκείνη ευτυχισμένη ζωή της ξενοιασιάς...

Παλιές εικόνες περνούν μιά-μιά μπρός από τα μάτια μας, σαν κινηματογραφική ταινία, λίγο θαμπή ίσως σε μερικά σημεία, μα άλλοτε δολοφάρη.

Βλέπουμε τους έαυτούς μας παιδιά, θυμόμαστε πράγματα, που άλλοτε έκαναν την ευτυχία μας και τώρα μιάς άφηνουν αδιάφορους...

Θυμόμαστε τις παλαιότερες λεπτομέρειες της ζωής μας, τις χαρές μας, τις λύπες μας, που τώρα μιάς φαίνονται έπονισώδεις κι' άλλοτε ίσως άπ' αυτές έχομε εξαογήσει τη ζωή μας... Και έαφνου, μέσα από τη στάχτη των παλιών κοιμημένων άναμνησεων, βλέπομε να ξεπροβάλλη κάποια γλυκειά, άγαπητή μορφή, που δεν υπάρχει πιά, κάποια ύπαρξις ιδανική που ήταν γεννημένη γι' ανώτερες σφαίρες και γι' αυτό έφυγε τόσο πρόωγα...

Και άναμνηστούμε τότε με τον ίδιο τον έαυτό μας, με την άνθρωπινη ύπαρξι που έχει τόσο πρόχειρη τη λήθη για άπώλειες που δεν θάπρεπε ποτέ να ξεχνούνται...

Ε.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑΣ

Τα Μισούκι Χάιν δίνουν και πέρνουν στο Παρίσι, αλλά τον περισσότερον κόσμο συν-κεντρώνει μιά νέα έπαθεωσις που παίζεται στο Μουλέν-Ρουζ υπό τον τίτλον: «Αλλό! Έδω Παρίσι!...» Είς αυτήν πρωταγωνιστεί ο Αμερικανικός άσθιο Έλσα Γάνας και χειροκρατείται ένθουσιωδώς ο κομμικός ντιζέρ Τζωφίντο, του οποίου η φήμη έχει καταστή πλέον δημοφιλής.

Στις Φολι Ντραματικ δίδεται η τελευταία έπιτυχία του γνωστού συγγραφέως Ζαί Λετασί «Ο Έρασμός», η όποια θεωρείται ως έργον φιλολογικής τέχνης και θα παιχθή επί σκηνήν παραστάσεων.

Είς το θέατρον Σάφρας Μπερνάρ έπαυλαμύβεται ύστερα από τόνον καρόν ο «Αετιδές» με δούκα του Ράγισται την κυρία Σιμόν, η όποια έλκεν έγκαταλείψει επί άοκετός μίνας την σκηνήν λόγω μακράς άσθενείας. Φυσικά μετά τον θάνατον της θείας Σάφρας ο ρόλος αυτός είναι άρκετά βαρύς διά κάθε καλλιτέχνη, έν τούτοις η κυρία Σιμόν κατόρθωσε να τον κρατήσει εις το έθος του και άνεδείχθη άξια διάδοχος της μεγάλης έρμηνευτικής του Έδμόνδον Ροστάν.

Κατ' αυτάς πρόκειται να δοθή εις την «Όπερα μιά συναυλία ντε γκαλι προς τιμήν του μουσουργού Κλωντ Ντεμπισσύ με έργο του ίδιου. Είς την συναυλία αυτή θα λάβη μέρος η όρχήστρα της Έθνικής Μουσικής Άκαδημίας και οι καθηγηταί κ. κ. Πιερόν, Βόλντ, Γκωμπέρ, Ματζί ες και οι διευθυνταί των κοσμή Κολόν, Αλιμπερ και του Κονσερβατοναό.

Μεγάλη επίσης ζωηρότης έπακραιτεί εις τα διάφορα ντάνσιγκ και καμπαρέ της Γαλλικής Προτενοσίσης και αλ γνωστότερα φυσιογνωμία παρελθόντων με κομπάρς και πολυτελείς άμφορείς.

Παντού κυριαχεί ο πλούτος και η στατάλη και νομίζει κανείς ότι όλοι σπεύδουν σά να φροντίουν μη δέν προσθήσουν να σταταλήσουν άρκετά.

Και η συμπαγία ορεί άφθονη και τα έξληγη στρεβιλίζον άπό τους γλυκείς ήχους ενός άργου ταγού.

Παρίσι Γανουάριος

Vivian Grotor

Η ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΗ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Όπως κοιτάζουμε καμιά φορά ένα τοπίον και δεν διακρίνομε παρό τις γενικές του γραμμές, το ίδιο μιάς συμβαίνει και με τη ζωή:

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Πάντοτε θερίζει κανείς εκείνα που έσπινγε. Είναι νόμος της φύσεως απαράδοτος, που δεν παρουσιάζει καμμία εξαίρεσις.

Τα παιδιά μας θα γίνουν ό,τι είναι έν γενετής και ό,τι θα γίνουν αναλόγως της έπαθροσεως που θα έχουν οι γονείς των επ' αυτών.

Οι γονείς είναι δεύτεροι δημιουργοί, διότι άπ' αυτούς εξαρτάται να γίνουν τα παιδιά τους όντα χρήσιμα εις την κοινωνίαν. Οι γονείς έχουν μεγάλη ευθύνη και δεν πρέπει να φέρουν εις τον κόσμο παιδιά, αν δεν έχουν άπόλυτη συνείδησις της σπουδαιότητος του πράγματος.

Η κληρονομικότης είναι κάτι που δεν έχει καμμίαν θεράπειαν: Τό παιδί ένός μεθύοντα είναι ήλιθιο ή έκαρλο, τό παιδί που έχει άσθενείς γονείς θα είναι άσθενικό και καχεκτικό και μιά πρόχειρος στατιστική άπέδειξε ότι μιά διεφθαρμένη γυναίκα εις διάστημα 75 έτών είχε 280 απογόνους εγκληματίας και 145 καχεκτικούς και έκαρλους.

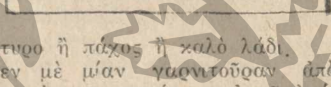
Ίδού διατί είναι έγκλημα να ύπανδρεύονται δύο άνδρες αν δεν είναι άπολύτως ή-γιει. Διατί να φέρουν εις τον κόσμο δις-στην πλάσματα, διατί να καταστρέφουν την γενεάν;

Είς την γυναίκα περισσότερον έναπόκειται να προστατεύη την γενεάν. Αυτή φέρνει εις τον κόσμο νέους ανθρώπους, λοιπόν αυτή πρέπει να προσέχη, ώστε οι άνδρες αυτοί να είναι νεοί και άσπι.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Κοοκέττα πουλιών. — Αν μιάς προσέσθουν ψαχά από πουλιά ή γάλο, τά περνούμε από τη μηχανή (φυσικά πρόκειται περί βοστών ή ψητόν πουλιών) και άπολύτως σίγουμε μέσα εις αυτό τον κιά, λίγο ζωστή, λίγο τυρί τοματό, μυρωδικά, πιπέρι, δύοομο και δύο αυγά. Άφου άνακατέψουμε καλά, πλάθουμε δούτωντας σε τριμμένη γαλέτα και αν γό κτυπημένο και τριμμένο ντόμο με δούτορο ή πάχος 1/2 καλό λάδι.

Προσέρομε με μίαν γωνιούσαν από κομμάτι σπανάκι και τοισιτορούς, αφού γαμεν ψήτά ή βραστά πουλιά, με τα ύπόλοιπα έχομεν ένα άλλο πιάτο πολύ άσπιο και νόστιμο που δεν μιάς έστούμε σχεδόν τίποτε.

Προσέρομε με μίαν γωνιούσαν από κομμάτι σπανάκι και τοισιτορούς, αφού γαμεν ψήτά ή βραστά πουλιά, με τα ύπόλοιπα έχομεν ένα άλλο πιάτο πολύ άσπιο και νόστιμο που δεν μιάς έστούμε σχεδόν τίποτε.

Προσέρομε με μίαν γωνιούσαν από κομμάτι σπανάκι και τοισιτορούς, αφού γαμεν ψήτά ή βραστά πουλιά, με τα ύπόλοιπα έχομεν ένα άλλο πιάτο πολύ άσπιο και νόστιμο που δεν μιάς έστούμε σχεδόν τίποτε.

Προσέρομε με μίαν γωνιούσαν από κομμάτι σπανάκι και τοισιτορούς, αφού γαμεν ψήτά ή βραστά πουλιά, με τα ύπόλοιπα έχομεν ένα άλλο πιάτο πολύ άσπιο και νόστιμο που δεν μιάς έστούμε σχεδόν τίποτε.

Προσέρομε με μίαν γωνιούσαν από κομμάτι σπανάκι και τοισιτορούς, αφού γαμεν ψήτά ή βραστά πουλιά, με τα ύπόλοιπα έχομεν ένα άλλο πιάτο πολύ άσπιο και νόστιμο που δεν μιάς έστούμε σχεδόν τίποτε.

Προσέρομε με μίαν γωνιούσαν από κομμάτι σπανάκι και τοισιτορούς, αφού γαμεν ψήτά ή βραστά πουλιά, με τα ύπόλοιπα έχομεν ένα άλλο πιάτο πολύ άσπιο και νόστιμο που δεν μιάς έστούμε σχεδόν τίποτε.

Προσέρομε με μίαν γωνιούσαν από κομμάτι σπανάκι και τοισιτορούς, αφού γαμεν ψήτά ή βραστά πουλιά, με τα ύπόλοιπα έχομεν ένα άλλο πιάτο πολύ άσπιο και νόστιμο που δεν μιάς έστούμε σχεδόν τίποτε.

Προσέρομε με μίαν γωνιούσαν από κομμάτι σπανάκι και τοισιτορούς, αφού γαμεν ψήτά ή βραστά πουλιά, με τα ύπόλοιπα έχομεν ένα άλλο πιάτο πολύ άσπιο και νόστιμο που δεν μιάς έστούμε σχεδόν τίποτε.

Προσέρομε με μίαν γωνιούσαν από κομμάτι σπανάκι και τοισιτορούς, αφού γαμεν ψήτά ή βραστά πουλιά, με τα ύπόλοιπα έχομεν ένα άλλο πιάτο πολύ άσπιο και νόστιμο που δεν μιάς έστούμε σχεδόν τίποτε.

Προσέρομε με μίαν γωνιούσαν από κομμάτι σπανάκι και τοισιτορούς, αφού γαμεν ψήτά ή βραστά πουλιά, με τα ύπόλοιπα έχομεν ένα άλλο πιάτο πολύ άσπιο και νόστιμο που δεν μιάς έστούμε σχεδόν τίποτε.

Προσέρομε με μίαν γωνιούσαν από κομμάτι σπανάκι και τοισιτορούς, αφού γαμεν ψήτά ή βραστά πουλιά, με τα ύπόλοιπα έχομεν ένα άλλο πιάτο πολύ άσπιο και νόστιμο που δεν μιάς έστούμε σχεδόν τίποτε.

Προσέρομε με μίαν γωνιούσαν από κομμάτι σπανάκι και τοισιτορούς, αφού γαμεν ψήτά ή βραστά πουλιά, με τα ύπόλοιπα έχομεν ένα άλλο πιάτο πολύ άσπιο και νόστιμο που δεν μιάς έστούμε σχεδόν τίποτε.

Προσέρομε με μίαν γωνιούσαν από κομμάτι σπανάκι και τοισιτορούς, αφού γαμεν ψήτά ή βραστά πουλιά, με τα ύπόλοιπα έχομεν ένα άλλο πιάτο πολύ άσπιο και νόστιμο που δεν μιάς έστούμε σχεδόν τίποτε.

Προσέρομε με μίαν γωνιούσαν από κομμάτι σπανάκι και τοισιτορούς, αφού γαμεν ψήτά ή βραστά πουλιά, με τα ύπόλοιπα έχομεν ένα άλλο πιάτο πολύ άσπιο και νόστιμο που δεν μιάς έστούμε σχεδόν τίποτε.

Ο μικρός Πετρόκης είναι άρρωστος αλλά δεν θέλει να πάρη τα φάρμακα που του έδωσε ο γιατρός. Η μητέρα του τον άπειλει.

— Θά πεθάνης, Πετρόκη, εἶπεν ὁ γιατρός, ἂν δὲν πάρῃς τὰ φάρμακά σου.

— Ἀλήθεια μπαμ; ἐρωτᾷ ὁ πονηρὸς μικρούλης.

— Ἀλήθεια, βέβαια, θά πεθάνης χωρίς ἄλλο.

Τὸ θοᾶν, λοιπόν, πὺν ξαναῆλθεν ὁ γιατρός, ὁ Πετρόκης μὲν τὸν εἶδε νὰ μπαίνει μέσα στὸ δωμάτιό του, τοῦ φωνάζει:

— Περίττο, γιατρέ, νὰ μὲ πλησιάσῃς καὶ νὰ μοῦ γράψῃς ἄλλα φάρμακα. Δὲν ἐπῆρα τὰ πρῶτα καὶ κατὰ συνέπειαν ἐπέθανα, εἰμὶ νεκρὸς πιά.

Ἡ Μαρίκα εἶναι ἡ ὑπερήτρια τῆς γεροντοκόρης Ἀσπασίας. Ἡ Μαρίκα εἶναι ἓνα μοντέρνο καὶ ἐλευθεριζόν κορίτσι. Πλένοντας τὰ πιάτα πάντα σιγοτραγουδοῦ σκοπούς, πὺν δὲν ἀρῶσιν διόλου στὴν κυρία της, ἡ ὁποία συχνὰ τῆς λέγει:

— Τί εἶναι αὐτά, Μαρίκα. Δὲν ντρέπεσαι. Πλένεις τὰ πιάτα καὶ τραγουδᾷς ὁλόένα τραγούδια αἰσχρά;

Ἡ Μαρίκα ἀπαντᾷ:

— Κατὰ τὴν δουλειὰ καὶ τὸ τραγούδι, κυρία. Τώρα πλένω τὰ πιάτα καὶ τραγουδοῦ αὐτὰ πὺν ἀκούετε. Τώρα πὺν θά καθαρίσω τ' ἀσημικὰ θά τραγουδήσω τραγούδια σοβαρώτερα. . . Μείνετε ἤσυχη.

Ἡ Μαρίκα ὅμως δὲν τραγουδᾷ μόνο αἰσχρὰ τραγούδια. Σηματοῖ πὺν καὶ τὴν. . . σκόνη!

Ἡ κυρία της τῆς λέγει:

— Μαρίκα, τί κατάστασις εἶναι αὐτή; Στὶς πολυθρόνες, στὸν καναπέ, στὰ τραπέζια, σ' ὅλα τὰ ἐπιπλά, σ' ὅλο τὸ σπίτι εἶναι καθισμένη ἔξη μηνῶν σκόνη. . .

Ἡ Μαρίκα ψυχραίνει ἀπαντᾷ:

— Πιθανόν, Κυρία, ἀλλὰ σὲ τί φταῶ ἐγώ; Ἐγὼ μόνο τρεῖς μῖνες εἰμὶ στὸ σπίτι σας. . .

Ἀλλὰ ἡ Μαρίκα κάνει καὶ φοβερὸς ζημίες. Σπάζει καθημερινῶς πιάτα, ποτήρια, φλυτζάνια κλπ.

Ἡ Δεσποινὶς Ἀσπασία τῆς χᾶσει μὲ τὴν ὑπερηφάνιά της.

— Μαρίκα, εἶσα μὴ κακοῦργα. Μοῦ ᾔδειαςες τὸ σπίτι μου ἀπὸ γυαλικά. Μοῦ τᾔσασες ὅλα. Καὶ νὰ ξέρῃς ὅτι ἐγὼ συνεθίζω τὶς ζημίες πὺν μοῦ κάνουν ἡ ὑπερηφάνιές μου, νὰ τοὺς τίς κόβω ἀπὸ τὸν μισθό τους.

Ἡ Μαρίκα ὅμως, ὡς μοντέρνο κορίτσι, δὲν χάνει καὶ πάλι τὴν ψυχραιμία της καὶ ἀπαντᾷ μὲ μεγάλην εὐδοχίαν καὶ λογικὴν:

— Μπα! Ἀφοῦ ἦταν ἔτσι, ἔπρεπε Κυρία, νὰ μοῦ τὸ πῆτε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ προσέχω. Τότε δὲν θύσασα, ἀσφαλῶς, ὅτε ἓνα ποτήριον τοῦ λικέρ. . .

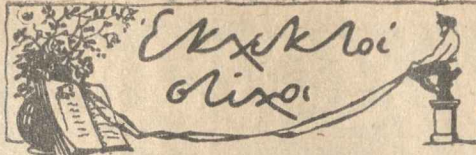
Ἐνας λοποδύτης παλαίμαχος, ὁδηγεῖ ἓναν πρωτογάλλον, μέσα σ' ἓνα ἐμπορικό γιὰ νὰ τὸν. . . ἐκπαίδευσῃ. τοῦ δείχνει κάτι καὶ τοῦ λέγει μὲ τρόπο νὰ τὸ πάρῃ.

Ὁ ἄλλος διστᾶει.

Ὁ δασκάλος τοῦ δὲν χάνει καιρὸ καὶ τὸ παιρνεὶ ὁ ἴδιος.

Στὸ δόγμα λείει στὸν μαθητευόμενό του:

— Εἰμεις, κακομοίρη, ὅταν ἀγοράζουμε κάτι, δὲν χασομεροῦμε μὲ πολὺ. . . περσάματα! . . .

ΠΑΛΗΝΣ ΑΓΑΠΕΣ

Παλῆς ἀγάτες, τὴ θολὴ τὴν ὥρα αὐτὴ περνᾶτε καὶ τρεμοσβένετε θαμπὲς στὸ φῶς τοῦ γαλινῶ-βαθειούς, ἀπόμακρους ἀκούς, σβησμένους, μὲν ἔκτανε, σὺν τοὺς πὺν στέλνει ἡ θάλασσα σ' ἀπᾶνεμο γυαλό.

Μιά, σὰ θλαμμένη Παναγία, χλομή περνοῦ μιά, πλάνο, λάθος σκοπῶ τὸ γέλιο της, ἄλλη γλυστρᾷ ἀπᾶνὰ καθὼς τ' ἀγέρι τὸ πρῶνὸ στὴ νεὰ τὴ χλόη ἐπᾶν, τῆς ἄλλης χύνει ἀντάρασμα καὶ τρικυμία ἡ ματιά.

Κάποια σ' ἓνα δροσόνερο σᾶνται σιμὰ καὶ πίνει, ἄλλη διαβάνει ὀνειριαστικὴ στὸ κοῦσο δειλινῶ, καὶ ἄλλη ἑπιστὴ γοργοπενᾷ καὶ λίσω δὲν ἀφήνει μὴδ' ὅσο ροδασύνεφο στὸν αὐγινὸ οὐρανὸ.

Ὅλες ἐσεῖς, τὴν ὥρα αὐτὴ καθὼς σιγοπερνᾶτε κα' ἄλλες μισροστά μου φεύγετε καὶ χάνεστε θολές ἡ τὰ χλωρὰ στεφάνια σας περὶ ἄνεμο κρατᾶτε ἡ κορυφασμένες σέβνεστε σὲ λιτανεῖες δουβές.

Μέσ' στὴν ψυχὴ πὺν σῆχασε στοὺς πόθους στοιωμένη ὅσο κα' ἂν εἴστε σὺν ἀχοὶ πὺν πνίγονται μακρὰ φέγγετε μὴ σιγὴν γλυκὰ σὺν ἀνοῖξι ἀνθισμένη καὶ σβῆτε σὺν ροδόφυτα σὺν βραδυνὰ νερά.

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΛΗΝΣ

ΑΓΑΠΕΣ

ΔΕΝ ΜΕΝΟΥΝ ΠΑΡΑ ΛΙΓΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Πῶς θὰ μπορέσετε χωρίς νὰ ξοδέψετε τίποτε νὰ σχηματίσετε σιγά, σιγά μιά ἐλέγκληρη βιβλιοθήκη ἀπὸ ἐκλεκτὰ βιβλία.

Εἰς τὸν διαγωνισμόν μας αὐτὸν μποροῦν νὰ λάβουν μέρος ΟΛΟΙ ἀνεκαὶ εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς σελίδος αὐτῆς θὰ εὐρίσκηται ἓνα ἀπόκομμα—ὅπως τὸ σημερινόν—. Εἰς τὸ τέλος κάθε μηνὸς θὰ μᾶς ἀποστέλλετε τὰ ΤΕΣΣΕΡΑ ἀποκόμματα τοῦ μηνός, τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἀκριβὴ διεύθυνσίν σας, ΚΑΘΑΡΑ γραμμένην, ὡς καὶ Δραχμὰς ΤΡΕΙΣ Εἰς ΜΟΝΟΔΡΑΧΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ διὰ ταχυδρομικὰ καὶ ἔξοδα διεκπεραιώσεως, καὶ θὰ λαμβάνετε ΔΩΡΕΑΝ ἓνα ἀντίτυπον τῆς σειρᾶς τῶν ἐκλεκτῶν ἔργων τὰ ὁποῖα θὰ ἐκδίδῃ κατὰ μῆνα ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ», καὶ τὰ ὁποῖα θὰ πωλούνται ἐπίσης καὶ εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ δραχμῶν ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν θὰ ἀποκτήσετε σὲ ἐλάχιστο χρόνον καὶ χωρὶς δαπάνη μίαν ἀριωτάτην καὶ κομμοσπολίτην σειρὰν ἐκλεκτῶν βιβλίων ἐλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων. Ὁ πρῶτος τόμος (μηνὸς Φεβρουαρίου) θὰ σᾶς ἐνδουσιάζῃ καὶ θὰ σᾶς κάμῃ νὰ περιμένετε ἐναγωνίως τοὺς ἄλλους.

Μὴ λείψῃ κανεὶς πὺν νὰ μὴ λάβῃ μέρος στὸν διαγωνισμόν μας αὐτὸν, πὺν ἀσφαλῶς πρέπει νὰ σημειώσῃ πρωτοφανὴ ἐπιτυχία. ΦΥΛΑΤΤΕΤΕ ΤΑ ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΑ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΕΙΡΑ Α
ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ» ΑΡΙΘ. 2

ΑΛΛΟΙΜΟΝΟΝ ΑΝ ΤΕΘΗ ΕΙΣ ΕΒΑΡΜΟΓΗΝ...

Μία ἀγγλικὴ ἑφημερίς ὑπενομήζε ταῖς εἰς τὰς Ἀγγλίδας πὺν θέλουν νὰ δοῦν ἄνδρα, ὅτι εἰς τὴν Ἀγγλικὴν νομοθεσίαν ἡ παρῇ ἓνας νόμος ἀπὸ τὸ 1770, ὁ ὁποῖος δὲ κατηργήθη ποτὲ ἂν καὶ δὲν ἐφαρμόζετο—τίποτε ὅμως δὲν κωλύει ἓνα δικαστὴν νὰ τὸν ἐφαρμόσῃ ὅποτε θελήσῃ— ὁ ὁποῖος ἡ γει ρητῶς ἡ γυναῖκα ἡ ὁποία κατῴρθας γοητευσθῇ ἓνα ἄρρενα ὑπήκοον τῆς. Ἀπὸ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας καὶ νὰ τὴν παντρευθῇ διὰ μέσου τῶν πρῶτων, τῶν κοκκινιάδων, τῶν μυρωδικῶν, τῶν ψεύτικων δοντιῶν, τῶν ψεύτικων μαλλιών τῶν ψηλοτάκουνων παπουτσιῶν κτλ. θὰ κα ταδιώκεται ἐπὶ ἀπάτη, ὁ γάμος θ' ἀπορρίπτεται καὶ θὰ φυλακίζεται ἡ οὕτω ἐνεργήσασα γυναῖκα. . .

ΧΟΡΟΣ. . . ΜΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥΣ ΤΡΕΛΛΟΥΣ. . .

Κατὰ τὶς τελευταῖες ἐορτὲς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιάς, εἰς ἓνα φρενοκομεῖο τῆς Βιέννης ἐγένοντο δύο χοροὶ στυλ ὁποῖους πλὴν τῶν πολλῶν ἄλλων προσκεκλημένων ἔλαβον μέρος καὶ διακόσια περίπου τρελλοὶ ἐπὶ 400 νοσηλευομένων τρελλῶν τοῦ φρενοκομεῖου!

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ τρελλοὶ ἐχόρευαν χωρὶς καμμιὰν ἀτάξιν καὶ δισεκέαζαν ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι μὲ μεγάλο τᾶντ καὶ εὐφροσύνην. . . Καὶ οἱ δύο χοροὶ διήρκεσαν μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὥρῶν μὲ ἀδιάπτωτον καὶ πραγματικὸν κέφι. . .

ΕΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟΤΑΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ

Τὸ βαθόμετρο, πὺν εἶναι ἓνα μηχανήμα ὁποῖον μετρᾷ τὸ βάθος τῶν νερῶν μετρώσας ἡλεκτρικοὺς ἤχους, ἔχει ὁδηγήσει τὸ Levittan διὰ μέσου τοῦ Ἀτλαντικοῦ τελευταῖα.

Τὸ μηχανήμα τοῦτο ὑποβοηθεῖ τοὺς ναυπηγολομένους ἀξιωματικούς νὰ διεκρίνουν τὴν πορείαν τοὺς τῶν ὁρῶν εἰς τὸν σκοτεινὸν καὶ ἀμυχλώδη καιρὸν ὅσον τὴν ἡμέραν καὶ εἰς τὸ θαρὸν καιρὸν. Εἶναι ἰδιαίτερος χρήσιμος διὰ πλοῦς τῶν ἡμερῶν ὅπου ἡ γνώσις τοῦ βάθους εἶναι πολὺ σπουδαῖον.

Τὸ βαθόμετρον ἀποστέλλει ἡλεκτρικοὺς ἤχους πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὸ πλοῖον. Ὁ χρόνος πὺν χρειάζονται οἱ ἤχοι διὰ νὰ ἐπιστρέψουν μετράται πάνω εἰς ἓνα χωρισμένον δευτερολέπτον καὶ μεταφράζεται εἰς ὁμογενὲς βάθος πάνω σὲ μιά πλάκα καθὼς τοῦ ὁρολογίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πολλοὶ ἀναγινώσκειν μᾶς τῶν ἐπαρχιῶν πρᾶτονόουνται ὅτι τὰ φύλλα μᾶς φθάνουν ἀργά ἢ εἰς ἀνεπαρκὴ ἀριθμὸν.

Τοὺς παρακαλοῦμεν θερμοῦς, καὶ θὰ τὸ θεωρήσωμεν ἰδιαίτερον ὑποχρέωσιν, νὰ μᾶς εἰδοποιήσιν διὰ μέσου διὰ πᾶσαν ἀνάγκην, διὰ νὰ λαμβάνωμεν τὰ κατάλληλα μέτρα.

Γ. Λαμπρόπουλον, Θεσσαλονίκην. Ὁ ἀρ. 431 κέρδισε 1 τόμ. «Παλῆς ἀγάτες», δν καὶ ἀποστέλλομεν.— Ε. Μανωλάκη, Θεσσαλονίκην. Π. Παλούμπη, Πάτρας. Γ. Μπαζάνην, ἐνταῦθα Ἀῶρα ἐστάλην.— Σ. Σαραντινὴν, Ἐμβάσας ἀρ. 6.— Ε. Η. Σ., Κολοθέα, Βιβλιοδοτικὰ δο. κατ' ἐξᾶρσιν.— Α. Σφόρτσαν, Λάρισα, διὰ ἔσταιλσαν. Ἐμβάσας ταχ. ἔξοδα.— Γ. Γούον, Θ. Κανελλῶν, Βόλον. Ζητηθέντα φύλλα ἐστάλησαν.

ΕΓΩ ΟΜΩΣ...

.....παίρνω κάθε πρωΐ δύο κουταλιές «Μαγνησία Σ. Πελλεγρίνο» μάρκας «Rozel» εἶναι εὐληπτος, δὲν μ' ἐνοχλεῖ καὶ τὴν βρίσκω εὐεργετική.

Παράγεται στὸ Τουρίνο
ΣΤΟ «ΧΗΜΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚ. ΕΙΔΟΣΤ. ΜΟΔΕΡΝΟ»

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Η ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὰ φλέγοντα ζητήματα

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΛΕΥΡΙΣΜΑΤΟΣ

Είναι γνωστόν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώ-
στας ὅτι ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων εὐπα-
νήθησαν καὶ σκαπανῶνται εἰς τὰ λιμενικά ἔργα
εἰς τὸν Πειραιᾶ. Εἶναι γνωστόν ἐπισης ὅτι μὲ
τὰ ἑκατομμύρια ταῦτα θὰ ἐξηγοράζωμεν διά-
φορα καλά καὶ ἐκ τῶν πρώτων τὸ πλεῦρισμα
τῶν ἀτμοπλοίων, τὸ ὅποιον μάλιστα αἱ ἐξη-
μερίδες ἐσπυσαν νὰ ἐξαγγείλουν ὡς συντε-
λεσθέν. Δυστυχῶς καὶ τοῦτο ἔσχε τὴν αὐτὴν
τύχην, ἣν καὶ τὸ πασαλῆχιον τοῦ κ. Μιχα-
λακοπούλου, συνεπείᾳ ἀντιστάσεως τῶν λεμ-
βούχων τοῦ Πειραιῶς. Οὕτω τὸ πλεῦρισμα δὲν
γίνεται καὶ τοῦτο ἐνέβαλεν ἡμᾶς εἰς μεγάλας
ἐκπέσεις, μολοντί καὶ τὰ ἑκατομμύρια εὐπα-
νήθησαν καὶ ἡ σχετικὴ ἡμῶν λοδοτούρα
πρὸ πολλοῦ ἐξητμήσθη. Πῶς νὰ διορθωθῇ τὸ
πράγμα;

Γνωρίζετε ὅτι ἐκ μικρῶν, ἐλαχίστων
πραγμάτων, προέρχονται κάποτε σπουδαί-
οι ἀνάκαλψεις. Ὁ Νεύτων π. χ. ἀνεκάλ-
υψε τοὺς νόμους τῆς βαρύτητος ἐξ ἀφορμῆς
ἐνὸς μῆλου πού ὀλίγον ἐλίσσει νὰ τοῦ συνθλί-
ψῃ τὴν μύτην πίπτον ἀπὸ τὸν κλάδον μιᾶς
μηλέας, εἰς τὴν ρίζαν τῆς ὁποίας ἦτο ἐξη-
πλωμένος ὁ μέγας φυσικός.

Κάτι παρόμοιον λοιπὸν συνέβη καὶ εἰς τὸν
ὑποφαινόμενον. Ἀπὸ τὸ κοινὸν καὶ ἀσημαν-
τον γεγονός ἐνὸς περιπάτου μου εἰς τὸ πάρ-
κον τοῦ Ζαππείου κατ' ἀρχὰς καὶ τοῦ Μου-
σείου ἐπειτα, ἐξέλαμψεν αἰφνης ἡ λύσις τοῦ
πλευρίσματος τῶν ἀτμοπλοίων εἰς τὴν προκυ-
μαίαν τοῦ Πειραιῶς.

Παρατηρήσας δηλαδὴ ὅτι, ἀκόμη καὶ κα-
τὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ ψύχους καὶ ἐντὸς προκε-
χωρημένης νυκτός, τὰ πλεῦρισμα τὰ ἐπι-
τείνονται μολίς διαγραφῇ ἐν τῇ σκοτίᾳ σα-
λεύουσα ἡ σιλουέττα παξιμαδίου τινός, ἐσκέ-
φθην ὅτι τὸ πλεῦρισμα τῶν ἀτμοπλοίων δύ-
ναι νὰ προαχθῇ ἀνευ δυσκολίας καὶ —τὸ
σπουδαιότερον— χωρὶς ἄλλην δαπάνην. Πρὸς
τοῦτο δὲν ἔχομεν ἢ νὰ στοατολογήσωμεν—
εὐκολώτατον πρᾶγμα—μερικὰς ἑκατοντάδας
παξιμαδίων καὶ νὰ παρατάξωμεν αὐτὰ κατὰ
μῆκος τῶν προκυμαίων τοῦ Πειραιῶς. Τοῦ-
του γενομένου, θὰ ἴδῃτε ἀμέσως τοὺς ἀπερι-
τήτους γενητᾶρους, τοὺς ἄλλως καλουμέ-
νους λεμβούχους, ἐγκαταλείποντες λέμ-
βους καὶ κώπας νὰ πλευρίζωσι πρὸς
τὰ παξιμαδία, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἐπιτρέπη εἰς
τὰ ἀτμόπλοια νὰ πλευρίζωσιν ἀνενόχλητα εἰς
τὴν προκυμαίαν.

Κατὰ δημοσιογραφικὸν τε καὶ πατριωτι-
κὸν καθήκον, ὑποβάλλω διὰ τῆς «Ἐβδομά-
δος» τὴν ἀξίαν ἐνὸς Νεῦτωνος ἀνακάλυψιν
ταύτην εἰς τὰς λιμενικάς ἀρχὰς τῆς γείτο-
νος καὶ εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΓΡ ΠΠΗΣ

Κατὰ πληροφορίας πού μᾶς ἔδωσαν ἀπὸ
τὴν Δημόκριαν, τὸ Κοινὸν δὲν πρέπει νὰ αἰ-
εθάνεται τὴν παραμικρὰν ἀνυπαγίαν διὰ τὴν
ἐμφάνισιν τῆς γρίπης. Ἐλήφθησαν ὅλα τὰ
μέτρα τὰ ἐπιβαλλόμενα ὑπὸ τῆς περιστά-
σεως. Οὕτω πυρετωδῶς καταγίνονται εἰς τὸ
νεκροταφεῖον διὰ τὴν ἀνόρουξιν πολλῶν τά-
φων, διὰ νὰ ὑποκινήσῃ δὲ τὸν ζῆλον τῶν
ἐργατῶν, πρόκειται νὰ ἐπισκευθῇ αὐτοὺς
εὐτοπροσώπως ὁ Δήμαρχος κ. Πάτσος, ὅστις
καὶ θὰ ἐκφωνήσῃ κατάλληλον λόγον.

Ἐπίσης διατάχθησαν οἱ νεκροπομπῆς νὰ
ἐργάζωνται νυχθημερόν διὰ τὴν κατασκευὴν
φερέτρων. Οἱ ἱερεῖς ἐδήλωσαν ὅτι θὰ εἶναι
πάντοτε πρόθυμοι εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν κα-
θόντων αὐτῶν. Ὁμοίως οἱ φαρμακοποιοὶ
καὶ οἱ ἱατροί. Ἐν γένει πᾶσα προσπάθεια κα-
ταβάλλεται ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων πρὸς ἐσυνεί-
δητον ἀντιμετώπισιν τῶν περιστάσεων. Ὁ
ὑφυπουργὸς τῆς Ὑγιεινῆς κ. Δοξάδης, ὑπ'
ᾧ τὸν τοῦ ὁποίου ἐτέθησαν τὰ ἀνωτέρω δρα-
στικά μέτρα, ἐνέχρινεν αὐτὰ ἀνεπιφυλάκτως.

Η ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

(Ὁνειρον χειμερινῆς νυκτός)

Μιχαλάνδρας ὁ δεινός,
τῆς Πάτρας τὸ καμάρι,
ἄπλωνε χέρι... προσηνῶς,
τῇ Γενικῇ νὰ πάρῃ.

Μὰ τέτοιο κόκκαλο γερό!..
Ριγτῆχαν χίλιοι λύκοι,
εἶπ' ὁ Δευτέρης: «Δὲν μπορῶ»
καὶ πάει τό... πασαλῆχι.

ΤΟ ΚΥΜΑ ΤΟΥ ΨΥΧΟΥΣ

Ποῖος ξέρει γιὰ ποῖο κρίμα
μᾶς ἤλθες καὶ σύ, κύμα,
καὶ ἔτσι ἀπὸ νέους
μᾶς ἔκανες ἀρχαίους.

Μάτια καὶ μύτες κλαίνε
καὶ ὅλοι τέτοια λένε:
«Πουντιάσαμε, υιοῖ, παγώσαμε,
καὶ πρὶν τὴν ὥρα ἀποκρηώσαμε».

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Τὴν τελευταίαν ὥραν πληροφοροῦμεθα ὅτι
ἡ μεταρρύθμισις τῆς Κυβερνήσεως ματαιώ-
νεται ὀριστικῶς, κυρίως διὰ τὴν πείσμονα ἀν-
τίδρασιν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Προνοίας. Ἡ
πλύστρα τοῦ κ. Ἐμμανουηλίδου, τὴν ὁποίαν
εἶνα τὴν εὐτυχίαν νὰ συναντήσῃ, μὴ ἐδε-
βαίωσε τὸ πρᾶγμα κατὰ τρόπον κατηγορημα-
τικόν.

«Ἐμῃ, μὴ εἶπε, περισσότερον ἀπὸ κάθε
ἄλλον εἰς θέσιν νὰ σᾶς δεβαιώσω ὅτι ὁ κ.
Ὑπουργός, τὸν ὅποιον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ
πλύνω, εἶναι κεκρυμμένος ἀδιαλλάκτως κα-
τὰ πάσης ἀλλαγῆς».

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΚΡΑΝΤΙ

ΡΩΜΗ, (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).— Ὁ
ἐξ Ἀθηνῶν ἐπανελθὼν ὑφυπουργὸς κ. Γκράν-
τι ἐδήλωσεν εἰς τοὺς ἐνταῦθα ἀνταποκριτὰς
τῶν ἐλληνικῶν ἐφημερίδων ὅτι κατὰ τὴν ἔν-
νοδὸν τῶν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν γενομένην ἐν
καίῳ ἐξαιετικοῦ ψύχους, αὐτὸς καὶ ἡ σύ-
ζυγός του τόσον συνεταυτίσθησαν μὲ τὴν ἀρ-
γίαν ἐπογὴν ὅσπερ κατὰ τὴν καθόδον τῶν
ἡσθάνοντο ἑαυτοὺς... ἀσχατίους.

Ἐξείνη: Φαίω ἐγὼ πὺ καθομαι καὶ
σὲ βλέπω, ἐνῶ ἂν πήραιναι στὸ διαγωνισμὸ
καλλονῆς θάμουνα σήμερα Μὲς Ἑλλάς.

Ἀπὸ τὸ σημειωματάρ

ΕΝΟΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΥ

Ὁ νόμος περὶ ἐκλογῆς τῶν γερουσταστῶν
ἐπαναφέρει εἰς ἐνέργειαν τὸν σταυρὸν τῶν
ψηφοδελτίων. Ἐτσι λοιπὸν δοξάζω τὸ θεῖον
διότι θὰ μωρῶσω νὰ σταυρώσω μερι-
κοὺς ὑποψηφίους πού ἔχω στὸ στομάχι.

Στὸ Παρίσι, ἀσθένης ὁ Φὸς κ' ἀναπα-
τώθηκε ὅλη ἡ Γαλλία. Ἐμεῖς ἔδω, πὺ ψύ-
χαιοι καὶ ὑπομονητικώτεροι ἀπὸ τὰ γυν-
στὰ τετράποδα, δὲν δείχνουμε τὴν παραμυ-
κρὴ συγκίνησιν μολοντί, ἐξ αἰτίας τῆς Πά-
ουερ, ἔχομε διαρκῶς ἀσθενεῖς φῶς.

Ὅταν βλέπω τὰ χάλια τῶν δῆθεν ἀσφα-
τοστρωμένων δρόμων μας, θαυμάζω τὴν ἐν-
φημιστικὴν δύναμιν τῆς Δημαρχίας, ἡ ὁποία
ισχυρίζεται ὅτι χρησιμοποιοῖ ἀσφαλτον.
Ἐκτός ἂν πρόκειται περὶ εἰρωνείας.

Στὴν ἀνεμοβροχία, λέγει ἡ παροιμία, κα-
λὸ εἶναι καὶ τὸ χαλάει. Ἐτσι καὶ δι' ἐλλει-
ψιν πραγματικῆς βιολογίας πολλοὶ συμπολι-
ταὶ μας παρηγορεῦνται διότι ἀπὸ τὴν περα-
σμένη Κυριακῇ ἡ Ἑλλάς ἀπέκτησε βασιλεί-
α... τῆς καλλονῆς, τὴν μὲς Ἑλλάδα.

Εὐρίσχω πολὺ λογικὴ τὴ στάση τοῦ κ.
Κονδύλη, ὁ ὁποῖος ἠντήθη νὰ μετάσῃ εἰς
διαγωνισμὸν καλλονῆς ἀνδρῶν, διότι θὰ εἴχη
μὲν βέβαιον τὸ θραβεῖν θὰ ἐπιτρεφεῖτο
δμως μὲς Ἑλλάδην.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΚΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Ἐπειδὴ ἔως τώρα μὲ τοὺς ὁδηγοὺς τῆς
καλῆς συμπεριφορᾶς οἱ ἄνθρωποι γίνονται ὀ-
λοένα χειρότεροι, ἐσκέφθηκα νὰ ἐκδώσω
«Ὁδηγὸν τῆς κακῆς συμπεριφορᾶς», μὲ τὴν
ἐλπίδα ὅτι ἴσως προκύψῃ τίποτε καλόν, μὲ
τὴν μανίαν πού ἔχει ὁ «Ἑλλήν» νὰ κάμῃ τὸ ἀν-
τίθετον ἐκείνου πού τοῦ λέγουν. Ἰδοὺ μερικὰ
ἀποσπάσματα τοῦ νέου ὁδηγοῦ:

Ὅταν προσκαλεῖτε σὲ τσάϊ κανένα ὑπουρ-
γόν, ἐπιβάλλεται νὰ τοῦ λέτε, ὅταν τοῦ προ-
φέρετε τὸ τσάϊ: «Νὰ βουτήξετε, κύριε ὑπουρ-
γέ» Αὐτό, γιὰ νὰ παύσουν νὰ βουτοῦσι
οἱ ὑπουργοί.

Ἐνὰς γιαντὸς πρέπει νὰ λέγῃ συστηματι-
κῶς στὰ κορίτσια πού ἐπισκέπτεται ὅτι πρό-
πει νὰ πάρουν ἀσπενικό.

Μετὰξὺ μας ὁμοῦ φοβοῦμαι ὅτι στὸ ση-
μεῖον αὐτὸ δὲν ἰσχύει τὸ πατροπαράδοτον ρω-
μεῖκο πείσμα τῆς ἀντιθέσεως καὶ ὅτι τρῶνται
τὶν τὰ κορίτσια θὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὴν
ιατρικὴν συμβουλὴν.

Ὅταν ἀπαντᾶτε τὸν κ. Πάτσος, πρέπει νὰ
τοῦ λέτε ὅτι φαίνεται σὰν ἄνθρωπος πού ἔ-
χασε τὰ νεῦρά του.

Αὐτό, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσετε νὰ τὰ βρῇ.

Ἐπίσης φρονῶ ὅτι ἐνὰς νέος τῆς ἐποχῆς
ερωτώμενος ἀπὸ μιᾶς κυρίας ἂν θέλῃ γιὰ τὴν
τσάϊ του κανένα δοῦναι θὰ κάμῃ τὴν προ-
συχία νὰ τὴν μεταβάλῃ εἰς... μερίτσια, λι-
γοντάς τῆς: «Πῶς, κυρία μου! φέρετέ μου
παρακαλῶ καὶ δύο καὶ τρία παξιμαδία».

Ὅταν μιλάτε σὲ κορίτσια τῆς ἐποχῆς νὰ
λέτε: «Ἐνὰ κ' ἐνὰ κάμουν δύο».

Αὐτό, ἵσως καὶ τομαῖζουν καὶ παύσουν νὰ
κάμουν ἐνὰ... ἐχθέρων.